

**Міністерство освіти і науки України
Національний університет кораблебудування імені адмірала
Макарова
Факультет морського права**

УДК 342.72/.73(477):316.774:351

**МАГІСТЕРСЬКА РОБОТА
на тему
«ПОНЯТТЯ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ
ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ»**

Виконала: студентка 6 курсу,
групи 6511м
напряму підготовки 08 «Право»
спеціальності 081 «Право»
Сичугова Марина Олександрівна
Керівник: к.ю.н., доцент Ломакіна О.А.
Рецензент: д.ю.н., професор Борко А.Л.

Миколаїв - 2020 р.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1 ПОНЯТТЯ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ	8
1.1.Особливості цивільно-правового договору	8
1.2. Принцип «дозволено все, що не заборонено законом» як правова основа непоіменованих договорів	16
1.3.Поняття непоіменованих договорів	20
1.4. Правове регулювання непоіменованих договорів та їх види	28
РОЗДІЛ 2 АНАЛІЗ ОКРЕМИХ ВИДІВ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ.....	35
2.1. Договір про надання медичних послуг	35
2.2. Договір трансферу спортсмена.....	41
2.3. Договір про надання освітніх послуг	43
2.4. Договір про надання ритуальних послуг	44
2.5. Дистриб'юторський договір.....	46
РОЗДІЛ 3 ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ В ОКРЕМИХ КРАЇНАХ	49
ВИСНОВОК	66
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	70
ДОДАТКИ	

ВСТУП

Договірні правовідносини являють собою величезний важливий пласт цивільних правовідносин. Системне вивчення договірного права має велике теоретичне і практичне значення. Щоб правильно визначити, які конкретно норми підлягають застосуванню для регулювання даних відносин, необхідно точно встановити вид відносин і його різновид, інакше кажучи, дати його правову (юридичну) кваліфікацію.

Регулювання відносин цивільно-правового характеру здійснюється не тільки в нормативному порядку, але і індивідуальним способом - угодами їх учасників. У зв'язку з різноманіттям таких відносин, їх постійним розвитком цивільне право не встановлює вичерпного переліку договорів. Учасники цивільного обороту є вільними в укладенні договорів як передбачених, так і не передбачених законом і іншими правовими актами, а також змішаних договорів. Договори, які не передбачені законом і іншими правовими актами, іменуються вченими як аномальні, безіменні, нетипові, договори незвичайного змісту, непоіменовані. Найбільшого поширення в юридичній літературі отримав останній термін.

Актуальність обраної теми обумовлюється тим, що сучасні цивільні правовідносини настільки динамічні і мобільні, що їм для повноцінного існування часто доводиться виходити за межі регулювання законодавства.

Але на відміну від цивільних правовідносин цивільне законодавство прийнято служити стримуючим, формально фіксованим, статичним орієнтиром. Тому багато договірних конструкцій, яких бажають учасники цивільного обороту, в законодавстві не передбачено. Можливо, необхідність укладення тих чи інших угод як несподівано виникає, так само швидко і зникає.

Тому для того, щоб не «засмічувати» зайвими нормами законодавчу базу, перш, ніж твердо закріпитися в системі договорів, нові договірні конструкції повинні пройти випробування часом і практикою. І тільки

після цього законодавець буде приймати рішення, оцінюючи важливість виділення і закріплення спеціальних регулюючих положень.

Але для того, щоб було що оцінювати, законодавець дає учасникам цивільних правовідносин можливість укласти між собою договори, що не передбачені нормативно-правовою базою.

Тому, не зважаючи на свою незакріпленість в нормативних актах, непоіменовані договори все ж грають дуже важливу роль в системі договірних правовідносин.

Укладення непоіменованих договорів об'єктивно обумовлено виникненням у суб'єктів правовідносин нових економічних потреб, викликаних, зокрема, розвитком науково-технічного прогресу, використанням інформаційно-телекомунікаційних мереж, появою об'єктів, не передбачених чинним законодавством, посиленням конкуренції між господарюючими суб'єктами, які змушені здійснювати постійний пошук нових напрямків діяльності. У зв'язку з цим цивільне законодавство неминуче «відстає» від розвитку економіки і потребує вдосконалення.

Метою досліджуваної роботи є визначення поняття та зміст непоіменованих договорів і їх правового регулювання в українському законодавстві та в окремих країнах.

Для досягнення цілей необхідно вирішити ряд наступних завдань:

- 1) визначити поняття та зміст «непоіменованого договору», вивчивши спеціальну методологічну літературу;
- 2) з'ясувати межі свободи договору щодо вибору виду договору, що укладається;
- 3) встановити алгоритм кваліфікації непоіменованих договорів;
- 4) проаналізувати правове регулювання непоіменованих договорів в Україні;
- 5) проаналізувати окремі види непоіменованих договорів;

б) дослідити правове регулювання непоіменованих договорів в зарубіжних країнах.

Об'єктом дослідження є непоіменований договір, а саме: поняття, види та правове регулювання такого договору.

Предметом дослідження є поняття та особливості правового регулювання непоіменованих договорів.

Теологічну базу роботи складають положення, думки, які містяться в наукових працях вчених цивільного права України. А саме даній темі приділяли увагу в своїх роботах такі вчені: Лідовець Р.А., Мигалюк Л.В, Верес І.Я., Скакун О.Ф., Шишка Р.Б., Дзера О.В., Бажанов В.О., Харитонов Є.О. Що стосується зарубіжних авторів, то це: Романець Ю.В., Савельєв А.І., Карапетов А.Г., Ахмедов А.Я., Брагінський М.І., Мейер Д.І., Новицький І.Б..

Структура роботи обумовлена її метою та завданнями і представлена анотацією, вступом, трьома розділами, висновком та списком використаної літератури.

У першому розділі розглянуто особливості цивільно-правового договору, принцип «дозволено все що не заборонено законом», а також поняття, зміст та правове регулювання непоіменованого договору.

В другому - проведено аналіз окремих видів непоіменованих договорів.

В третьому розділі досліджено правове регулювання непоіменованих договорів в окремих країнах: Росії, Німеччині, Франції, Молдові та інших.

Наукова новизна знаходить безпосереднє вираження в наступних основних положеннях:

1. Принцип свободи договору закріплює можливість укладення не передбачених нормативними правовими актами договорів, якщо це не суперечить нормам цивільного права і не порушує прав сторін договору.

2. Непоіменовані договори в першу чергу регулюються загальними положеннями зобов'язального права. Норми про подібні

договори застосовуються до непоіменованих договорів, за винятком договорів з невідомої цивільному праву спрямованістю, за аналогією, якщо загальних положень зобов'язального права недостатньо для регулювання відносини.

3. Виявлено різні класифікаційні групи непоіменованих договорів. За критерієм значення для обороту і частоти використання обґрунтовується поділ непоіменованих договорів на що сформувалися в силу потреби обороту і в силу випадку.

За критерієм ознаки, що є підставою їх кваліфікації як непоіменовані, вони діляться на договори з новою спрямованістю, предметом і / або об'єктом. Непоіменовану спрямованість мають договори, які породжують негативні зобов'язання, договори на отримання права використання подарункового сертифікату і т.д. За ознакою предмета виділяються, наприклад, ряд організаційних договорів, договори, що встановлюють непоіменовані способи забезпечення виконання зобов'язань.

4. Істотні умови непойменованого договору у виняткових випадках можуть визначатися по аналогії з істотними умовами подібних названих договорів. Встановлено, що умова про ціну для непоіменованих договорів в силу властивої їм специфіки, яка зумовлює складність при визначенні порівнянних обставин, буде носити істотний характер.

При виконанні магістерської роботи були використані наступні методи: історичний метод, метод збору інформації, метод аналізу, синтезу, аналогії, класифікації, та інші.

Тема дослідження була розглянута на науково-практичній конференції «Становлення та розвиток правової держави: проблеми теорії та практики».

РОЗДІЛ 1 ПОНЯТТЯ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

1.1. Особливості цивільно-правового договору

Цивільно-правовий договір - домовленість (правочин) двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків (ч. 4 ст. 202, ч. 1 ст. 626 Цивільного кодексу України). Цивільно-правовий договір є однією з підстав виникнення зобов'язальних правовідносин[1].

Водночас, у більшості підручників до видів договорів відносять і їх характеристики за дихотомічною спрямованістю (односторонні, двохсторонні, майнові та організаційні, основні та попередні, тощо [2, с. 228–234], одно- і двосторонні, відплатні та безоплатні, консенсуальні та реальні(для його укладення потрібна фактична передача предмета, речі або надання послуги), на користь кредитора та третіх осіб, тощо [3, с. 610 – 614], односторонні та взаємні, відплатні та безвідплатні, на користь контрагентів і на користь третіх осіб, основні та попередні, взаємопогоджені та приєднання, поіменовані і непоіменовані тощо [4, с. 260 – 263]. Очевидно, що і у першому, і у другому випадку йдеться про види договору, що неприпустимо, навіть якщо позиції щодо найменувань видів можуть різнитися.

Структура Розділу II гл. 52–53 ЦК та розділу III ЦК України надає підстави для поділу всіх договорів на дві класифікаційні групи: характеристичні (відображають загальні властивості договору та функціональні (відображають мету та механізм договору). Перші характеризують властивості договорів як видів зобов'язань, які можуть співпадати в межах їх певного типу та виду. Вони є загальним алгоритмом встановлення договірних відносин (волюнтарний і авторитарний), побудови відносин між сторонами, застосування гарантій для його сторін.

Однозначно, що вид договору та його характеристика – різні правові категорії. До характеристики договору відносяться такі його ознаки, які

можуть бути притаманні різним видам договорів і здебільше побудовані на дихотомічному підході. Визнано, що вони поділяються на дві підгрупи. Перші характеризують договір як зобов'язання та правочин. За співвідношенням прав і обов'язків сторін виділяють договори: — односторонні, які породжують в однієї сторони тільки права, а в іншої — тільки обов'язки (наприклад, договори позики, поруки); — взаємні, зокрема двосторонні та багатосторонні, за яким кожна із сторін набуває взаємні суб'єктивні права й юридичні обов'язки стосовно іншої сторони (договори купівлі-продажі, оренди, збереження, підряду й ін.). Двосторонні договори йменуються синалагматичними. Багатосторонніми є такі договори, у яких сторони пов'язані взаємними суб'єктивними правами та юридичними обов'язками (договір про спільну діяльність (ст. 1130 ЦК України).). В них правове становище сторін є рівним — всі мають однакові суб'єктивні права та несуть однакові юридичні обов'язки.

У залежності від економічного критерію виділяють договори:

- оплатні, за якими надання однієї сторони зумовлює зустрічне майнове надання від іншої сторони. Такі договори є міновими, у яких обсяг юридичних обов'язків і розмір отримуваної взаємної вигоди (користі) є конкретним і визначеним. Ціна є зазвичай економічно обґрунтованою за співвідношеннями: якість та ціна чи пропозиція та попит. Оплатними є підприємницькі договори, що пов'язано із особливостями оподаткування. Виключенням є договір пожертви;

- безоплатні, за якими надання проводиться тільки однією стороною без одержання зустрічного майнового надання від іншої сторони (договір дарування, безоплатного користування майном)[5].

Деякі договори одночасно можуть бути як відплатними, так і безоплатними (договір доручення, збереження). Але всі підприємницькі договори як господарські операції є оплатними, де сплачена за ними сума є базою для оподаткування. В залежності від моменту виникнення суб'єктивних прав та юридичних обов'язків у сторін виділяються

договори:

- консенсуальні, для укладення яких достатньо лише домовленості сторін. Суб'єктивні права й юридичні обов'язки за таким договором виникають з факту та моменту досягнення домовленості (купівля-продаж, майновий найом, підряд і ін.) та його юридичного оформлення. Консенсуальні договори залежності від строку їх дії бувають: короткострокові – строком до одного року; річні – строком один рік; середньострокові строком понад один рік і до 5 років; довготривалі – строком більше 5 років. Це має значення для господарських чи підприємницьких договорів;

- реальні, за якими суб'єктивні права й юридичні обов'язки виникають тільки з виконанням юридичного обов'язку (моменту передачі речі). З огляду на ст. 251 ЦК України, вони можуть йменуватися терміновими (моментними).

За рівнем урегульованості виділені поійменовані та непоійменовані договори:

- поійменованими є договори, які передбачені в актах цивільного законодавства: ЦК України, іншими кодифікованими актами, поточними законами, підзаконними актами.

- непоійменовані договори (*contractus innominati*) створені волевиявленням їх сторін. Їх юридична природа неоднозначна, зокрема договорів на використання праці спецконтингенту відповідно до яких виконавець надає у розпорядження замовника робочу силу із числа спецконтингенту для виконання господарських робіт на об'єктах замовника, а замовник забезпечує зайнятість наданої робочої сили та сплачує виконавця плату. За рівнем урегульованості можна видалити не поійменовані договори, які: а) взагалі не вказані актами цивільного законодавства; б) лише згадані актами цивільного та іншого законодавства; в) для яких вказані, але не розкриті умови (зміст) таких договорів. Для таких договорів характерна аналогія закону: а) взагалі загальних положень

про договір; б) найближчого за видом та типом договорів.

Друга група ознак характеризує договір як власне договір з позиції загальних його властивостей та правових конструкцій. Тут уже використано критерії, які є елементом механізму договірного регулювання.

За предметом договору чи за змістом врегульованої договором діяльності виділені речові та зобов'язальні договори. Предметом речових договорів є певна річ. Вони ще йменуються майновими. Предметом зобов'язальних договорів є певні дії чи бездіяльність їх сторони чи сторін. Різновидом таких договорів є організаційні, наприклад про розподіл обов'язків у сім'ї, договір на організацію перевезень. Останнім часом обґрунтовується можливість договорів щодо особистих немайнових прав.

Можливі речово-зобов'язальні договори: за договором підряду предметом є створена, відновлена (відремонтована) річ та дії підрядника.

За моментом виникнення зобов'язання договори є:

- основні, які породжують суб'єктивні права та юридичні обов'язки сторін і вони слідуєть із попередніх договорів. Основний договір може бути продовжений (пролонгований);

- попередні чи форвардні. За 637 ЦК попереднім є договір, сторони якого зобов'язуються протягом певного строку (у певний термін) укласти договір в майбутньому (основний договір) на умовах, встановлених попереднім договором. Попередній договір у письмовій формі. Сторона, яка необґрунтовано ухиляється від укладення договору, передбаченого попереднім договором, повинна відшкодувати другій стороні збитки, завдані простроченням, якщо інше не встановлено попереднім договором або актами цивільного законодавства. Встановлене попереднім договором зобов'язання припиняється, якщо основний договір не укладений протягом строку (у термін), встановленого попереднім договором, або якщо жодна із сторін не направить другій стороні пропозицію про його укладення.

Виділено «форвардний контракт» – стандартний документ, який

засвідчує зобов'язання особи придбати (продати) цінні папери, товари або кошти у визначений час та на визначених умовах у майбутньому, з фіксацією цін такого продажу під час укладення такого форвардного контракту. Тож мова йде про форму такого контракту та його правові наслідки.

За того, на чию користь укладено договір виділяються:

- договори на користь його сторін, за якими право вимагати виконання його належить тільки їхнім сторонам;
- договори на користь третьої особи, за якими право вимоги належить третій стороні. Відповідно ст. 638 ЦК України договором на користь третьої особи є такий, в якому боржник зобов'язаний виконати свій обов'язок на користь третьої особи, яка встановлена або не встановлена у договорі. За ним виконання на користь третьої особи може вимагати як особа, яка уклала договір, так і третя особа, на користь якої передбачено виконання, якщо інше не встановлено договором або законом чи не впливає із суті договору.

Також договори поділяють на публічні та непублічні, взаємоузгоджені договори і договори приєднання.

Публічний договір - договір, який повинен бути укладений з усіма бажаючими на однакових умовах. Однією зі сторін обов'язково є особа, яка здійснює підприємницьку діяльність (наприклад купівля-продаж в магазині).

Взаємоузгоджені договори - договори, учасники яких взаємно погоджували права і обов'язки.

Договір приєднання - умови договору визначаються тільки однієї зі сторін (наприклад: договір про надання послуг зв'язку)

Для більш повного розуміння цивільноправового договору можна навести його основні властивості:

- персоніфікований характер;
- добровільність укладення;

- спільність інтересів;
- рівність сторін;
- згода сторін по всім аспектам договору;
- взаємна відповідальність сторін за невиконання чи неналежне виконання взятих на себе зобов'язань;
- правове забезпечення.

Суть та значення договору, як основної підстави виникнення зобов'язань найбільш яскраво проявляється у виконуваних ним функціях. Таким чином, необхідно більш детально зупинитися на аналізі цих основних функцій[6].

Цивільно-правовий договір виконує багатогранні функції, зміст та значення яких досить повно і глибоко досліджено в цивілістичній науці. В юридичній науці склалося неоднозначне розуміння поняття функцій договору, а тому варто звернути увагу на визначенні цього поняття. Красавчиков О.О. під функцією цивільно-правового договору розумів не форму, а певний вид дій (впливу) даного юридичного факту на суспільні відносини. Ним же виділені основні функції договору: ініціативну, програмнокоординаційну, інформаційну, гарантійну, захисну [7, с.16-20].

Ініціативна функція договору полягає в тому, що, як результат погодження волі сторін договір, є водночас актом вияву ініціативи і реалізації диспозитивності сторін.

Програмно-координаційна функція характеризується тим, що договір є своєрідною програмою поведінки його учасників стосовно один одного, а також засобом координації цієї поведінки сторін на засадах рівності, диспозитивності та ініціативності.

Інформаційна функція полягає в тому, що договір містить певну інформацію про права та обов'язки сторін.

Гарантійна функція виявляється в існуванні системи забезпечувальних засобів, що застосовуються для стимулювання

належного виконання зобов'язань (застава, завдаток, порука, неустойка тощо).

Захисна функція полягає застосуванні механізму захисту порушених прав шляхом примусу до виконання зобов'язання в натурі, відшкодування збитків, застосування заходів впливу тощо.

Регулятивна функція договору зумовлена тим, що ним безпосередньо визначаються взаємні права та обов'язки сторін в зобов'язальних відносинах. Дана функція договору також зумовлює його організаційне значення у відносинах між учасниками цивільного обороту.

Крім даних функцій науковці виділяють й інші функції договору, зокрема, відзначається роль договору як засобу, що дисциплінує цивільний оборот, оскільки належне виконання договору та взятих на себе зобов'язань є найважливішим елементом, що забезпечує стабільне функціонування ринкової економіки, захист цивільно-правових відносин тощо[8].

Функції договору існують як у значенні юридичного факту, так і в значенні правовідносин. У значенні юридичного факту вони розуміються як зумовлені станом економічного розвитку позитивні, статичні, тільки йому властиві напрями дії на відповідні суспільні відносини. У значенні правовідносин вони розглядаються як позитивні, динамічні, різноманітного характеру напрями дії, що зумовлені станом економічного розвитку.

Договір, як найбільш оперативний спосіб зв'язку між виробництвом і споживанням, забезпечує необхідний баланс між попитом і пропозицією. Договір також виконує активну роль в організації та вдосконалення ринкової економіки, оскільки особиста зацікавленість та ініціатива суб'єктів цивільного права в укладенні договорів дозволяє налагоджувати найбільш раціональні зв'язки обміну товарами та послугами, знижувати затрати по їх виробництву, розвивати конкуренцію тощо.

Обов'язковою умовою укладання будь-якого договору є момент його укладення. Цивільним кодексом, а саме ст. 640 передбачено: договір є

укладеним з моменту одержання особою, яка направила пропозицію укласти договір (оферентом), відповіді про прийняття цієї пропозиції. Тобто, аби договір вважався укладеним, потрібно, щоб оферент отримав позитивну відповідь акцептанта на свою пропозицію.

Договір вважається укладеним, коли між сторонами в потрібній у належних випадках формі досягнуто згоди по всіх істотних умовах. Такими є умови договору, що визнані такими за законом або необхідні для договорів даного виду, а також всі ті умови, щодо яких за заявою однією із сторін повинно бути досягнуто згоди (наприклад, у договорі купівлі-продажу істотними є предмет, ціна, строк).

Крім згаданих умов, у договорі можуть бути звичайні й випадкові умови.

До звичайних умов належать ті, які вироблені практикою для договорів певного виду та оприлюднені в установленому порядку (наприклад, місце виконання договору). Ці умови не обов'язково повинні бути включені до договору. Якщо вони не включені до договору, то діє загальна норма Цивільного кодексу. Якщо ж сторони бажають встановити інше місце виконання договору, то це має бути обумовлено в договорі.

Випадковими визначаються такі умови договору, які звичайно в договорах такого виду не передбачаються, але можуть бути встановлені угодою сторін. Наприклад, винагорода повіреному в договорі доручення за виконання доручених йому дій не передбачається, але якщо сторони передбачать умову про винагороду, то повірений має право вимагати її виплати. Отже, випадкова умова, якщо вона включена до договору, має бути виконана[9].

У договорі може бути зафіксовано волю двох чи кількох осіб.

1.2. Принцип «дозволено все, що не заборонено законом» як правова основа непоіменованих договорів

Загальнодозвільне юридичне регулювання («дозволено все, що не заборонено нормами права»), як інструмент реалізації соціальної свободи та активності особи, сутнісно відповідає саме дозвільній (диспозитивній) системі, мета якої надати особі можливість самій, власною волею визначати свою поведінку, що, відповідно, відкриває простір для дій особи на власний угляд, тобто «свавілля» особи в позитивному значенні цього виразу. Зрештою, ще Кант задекларував розуміння права як сукупності умов, за яких свавілля однієї особи співвідноситься зі свавіллям іншої з погляду всезагального закону свободи. У зв'язку з цим дослідження співвідношення «загальнодозвільності» і «диспозитивності», як припускається, допоможе сформувати належне методологічне підґрунтя для аналізу вказаного типу правового (юридичного) регулювання.

Як відомо, термін «диспозитивність» має латинське походження (від пізньо-латинського *dispositivus* – «той, що розпоряджається») і буквально означає «розпоряджаюся».[10]

У юридичній доктрині під диспозитивністю розуміють можливість суб'єктів самостійно упорядковувати (регулювати) свої відносини, діяти на власний розсуд: вступати у правовідносини чи ні, визнавати їх зміст, реалізувати свої права або утримуватися від цього, з кількох запропонованих законом або договором варіантів поведінки вибирати оптимальний з огляду на власні інтереси [11, с. 197]; виключне право особи-носія суб'єктивного права, що проявляється у вільному розпорядженні своїми правами; особливу властивість суб'єктивного права [12, с. 176, 178].

Юридична природа диспозитивності розкривається (втілюється) у відповідному правовому методі (інколи її визначають як ознаку такого методу [13, с. 11]).

На думку сучасних теоретиків права, він передбачає впорядкування поведінки суб'єктів права шляхом встановлення трьох типів юридичних правил:

- 1) правил, що встановлюють межі дозволеної поведінки суб'єктів;
- 2) субсидіарних правил, тобто таких, які застосовують лише у разі, якщо суб'єкти права не встановили для впорядкування відносин між собою інші правила (не спромоглися, не забажали або забули їх встановити);
- 3) правил, що закріплюють принципи правового регулювання певної сфери суспільних відносин : принципи справедливості, добросовісності, розумності, які мають ураховувати суб'єкти цивільних правовідносин, яким повинна відповідати їх поведінка [14, с. 141–142].

Його називають по-різному: приватно-правовим, децентралізованим, координаційним, договірним, методом автономії, формальної рівності або ж диспозитивним. Особливістю такого методу вважають, з-поміж іншого, певний порядок (характер підстав) встановлення юридичних прав і обов'язків, ступінь (міру) визначеності наданих прав й «автономності дій» їхніх суб'єктів, формування правовідносин, зокрема за принципом: «дозволено все, що прямо не заборонено нормами права»

В даному методі більша перевага надається дозволу, а не зобов'язанню та заборонам, в такому випадку учасники суспільних відносин можуть відступати від визначених у правових актах варіантів поведінки, і самі можуть вирішувати свою роль участі в таких відносинах, а право визначає лише найважливіші моменти їх взаємодії. Диспозитивний метод ґрунтується на рівноправності і незалежності сторін один від одного, він передбачає вільну саморегуляцію суб'єктами своєї поведінки, але встановлює межі і процедури такої саморегуляції. Він є характерним для приватного права, тому що наділяє самостійністю певну особу у виборі варіанта поведінки, право визначає найбільш важливі аспекти його взаємодії. Диспозитивний метод здійснюється шляхом: установлення правил, що встановлюють межі дозволеної поведінки; субсидіарних

правил, які застосовуються тільки в тому разі, якщо особи не домовилась про встановлення певних правил між собою (не забажали або забули їх встановити); правил, що закріплюють принципи правового регулювання певної сфери суспільних відносин.

У цьому випадку, держава поважає автономію суб'єктів, виходить з того, що їм краще відомі особливості відповідних суспільних відносин, визначає можливість децентралізованого правового регулювання. Цей метод правового регулювання, як правило, реалізується у приватно-правових галузях (цивільне, сімейне, трудове право), але він є характерним і для земельного права, який базується на юридичній рівності сторін у майнових аграрних відносинах[15].

У більш широкому розумінні під диспозитивністю розуміють можливість суб'єктів самотійно упорядкувати (регулювати) свої відносини, діяти на власний розсуд: вступати в правовідносини чи ні, визначати їх зміст, здійснювати свої права або утримуватися від цього, з кількох запропонованих законом або договором варіантів поведінки обирати оптимальний з погляду власних інтересів [11, с. 197].

На сьогодні співвідношення імперативних та диспозитивних засад у врегулюванні цивільних відносин кардинально змінилося на користь диспозитивних норм. Саме диспозитивні норми забезпечують особам можливість діяти на власний розсуд, тобто особа «може», «має право» діяти так чи інакше. Проте, аналізуючи норми чинного закону, варто зазначити, що ми маємо абсолютну диспозитивність у врегулюванні відносин, коли особа повністю вільно, на власний розсуд вчиняє певні дії для реалізації свого інтересу, наприклад, укладаючи договір вільно, за своїм бажанням. Але і у цьому випадку особа не є абсолютно вільною та безконтрольною з боку держави, адже вона повинна дотримуватись загальних заборон, які передбачені ст. 13 ЦК, зокрема: не порушувати права інших осіб, не заподіювати шкоди іншим особам, не порушувати моральні засади суспільства тощо. Тобто у даному випадку межі свободи її

поведінки все-таки обмежені рамками загальних заборон, визначених законом, а це уже відносна диспозитивність. А тому, крім абсолютної диспозитивності, як загально-дозвільного принципу у регулюванні цивільних відносин, цивільне законодавство містить норми відносної диспозитивності, як принцип конкретики цивільних правовідносин, де є вказівки, обмеження або відносно визначення варіантів поведінки особи нормами цивільного закону та можливість обрати один із варіантів поведінки за бажанням суб'єктів цивільних правовідносин. Наприклад, згідно ч. 1 ст. 205 ЦК, правочин може вчинятися усно або в письмовій формі. Сторони мають право обирати форму правочину, якщо інше не встановлено законом. Наявною є можливість сторін обрати на власний розсуд один з варіантів поведінки, передбачених законом, так звана «коригована» свобода суб'єктів цивільних правовідносин[16].

Свого часу Красавчиков О. А. зазначав, що диспозитивність передбачає встановлення прав, які можуть набуватися та здійснюватися суб'єктами на власний розсуд [17, с. 48]. Проте, перш ніж вільно здійснювати суб'єктивне цивільне право, необхідно, як мінімум, його мати. Статтею 26 ЦК України визначено суб'єктивні цивільні права, але їх перелік не є вичерпним, а зважаючи на ч. 4 зазначеної статті, особа може мати й інші цивільні права. Таким чином, особи можуть мати і не передбачені законом та іншими правовими актами цивільні права та обов'язки, а це означає, що учасники цивільних правовідносин можуть самі створити для себе суб'єктивні цивільні права та обов'язки. У даному випадку метод диспозитивності є відображенням загальноправового принципу «дозволено все, що не заборонено законом» і може називатися правоуповноважуючим та дозвільним. Без вказаного загальноправового принципу немає принципу диспозитивності та й самого цивільного права, немає ринкової економіки, адже саме «дозвіл відкриває простір для ініціативи та господарського маневру» [18, с. 11].

Колодій А.М. зазначає, що принцип: «Дозволено все, що прямо не заборонено законом» діалектично передбачає існування і застосування принципу-антагоніста: «Заборонено все, що прямо не дозволено законом». Принципи «Дозволено все, що прямо не заборонено законом», і «Заборонено все, що прямо не дозволено законом», визначають також метод галузі, яка саме завдяки цьому належить або до публічного, або до приватного права. Вони не тільки покладені в основу кількісного співвідношення дозволів, зобов'язань і заборон, які можуть поєднуватись у різних варіантах і здійснювати загальний вплив за пріоритетності якогось одного елемента, тобто створювати метод правового регулювання, а й взаємодіяти і з прийомами, і відповідно цьому, з іншими принципами правового регулювання: регулювання державою суспільних відносин безпосередньо зверху, імперативне регулювання та відповідний принцип і диспозитивне регулювання та відповідний принцип. Отже, держава надає учасникам суспільних відносин можливість самим визначати варіанти своєї поведінки.

Принцип «Дозволено все, що прямо не заборонено законом» передбачає диспозитивність в регулюванні, правову автономність усіх, на кого поширюється, всебічну захищеність прав учасників, повне відшкодування шкоди, заподіяної в результаті його порушення, ініціативу, творчість, заповзятливість громадян та їх трудових колективів [19, с. 71].

Непоіменовані договори безпосередньо стосуються принципа «дозволено все, що прямо не заборонено законом», адже такі договори існують не дивлячись на те що вони не закріплені законом. Непоіменовані договори можуть бути врегульовані загальними положеннями зобов'язального права.

1.3.Поняття непоіменованих договорів

Явище, яке у сучасному праві називається «непоіменованістю договору», відоме ще з часів римського права, яке визнавало юридично

дійсними лише ті договори, які могли входити до того чи іншого типу, передбаченого законом (*contractus*). Нетипові договори, навіть якщо вони не суперечили закону і добрим нравам, юридичної сили не мали і були «голими» угодами (*nuda pacta*)[20, с. 126]. Щоправда із плином часу, як зазначає Новицький І.Б., деякі з них отримали правовий захист. Сучасні цивільні кодекси, як правило, не використовують термінів «поіменовані» та «непоіменовані» договори[21, 149].

Для вчення українського цивільного права характерним є розуміння непоіменованого договору як договору, неврегульованого актами цивільного законодавства, але такого, що відповідає його загальним принципам. Це обумовлено формулюванням ч. 1 ст. 6 Цивільного кодексу України (далі — ЦК України).

Договірні правовідносини являють собою величезний важливий пласт цивільних правовідносин. Системне вивчення договірного права має велике теоретичне і практичне значення. Щоб правильно визначити, які конкретно норми підлягають застосуванню для регулювання даних відносин, необхідно точно встановити вид відносини і його різновид. Інакше кажучи, дати його правову (юридичну) кваліфікацію.

Непоіменовані договори – це такі договори, модель яких не передбачена в законі. У непоіменованих договорах сторони самі повинні формулювати зміст договору і зобов'язань, при цьому вони можуть використовувати аналогію закону і загальні норми зобов'язального права, а також аналогію права, виходячи із загальних начал і сенсу цивільного законодавства, вимог сумлінності, розумності та справедливості [22, с. 396-397]. Відповідно до ст. 6 ЦК України непоіменованим договорам притаманна така ознака, як «непередбаченість законодавством». З огляду на це важливо з'ясувати, що охоплюється змістом даного поняття. Досліджуючи право сторін на укладення договору, не передбаченого законом, Лідовець Р.А. зазначає: «Договір вважається таким, що передбачений законом, якщо Цивільний кодекс або інший нормативний

акт виділяє його в окремий тип (вид) і надає йому відповідну правову регламентацію» . Провівши відповідне дослідження, даний науковець прийшов до висновку, що під договором, не передбаченим законом, слід розуміти договір такого типу, який повністю не врегульований спеціальними нормами цивільного законодавства і, відповідно, не виділяється ним як такий [23, с.98,102].

Бервено С.М стверджує, що непоіменовані договори протистоять поіменованим договорам, тобто таким, які прямо передбачені законом [24, с. 273]. З огляду на викладене для кваліфікації договору як поіменованого необхідно, щоб у цивільному законодавстві було закріплено поняття договору, його істотні умови, права та обов'язки сторін. Тому можна стверджувати, що непоіменовані договори містять ознаки, які не притаманні договорам, що знайшли своє закріплення в цивільному законодавстві, є новими, тобто їм притаманна така ознака, як новизна. Горєв В.О. зазначає, що «вибір непоіменованого договору означає розробку невідомого цивільному законодавству договору, тому учасники цивільних відносин повинні достовірно знати, які положення цивільного законодавства і в якій послідовності підлягають застосуванню у випадку укладення ними такого договору» [25, с. 14].

Наведене дає підстави для висновку про те, що конструкції як непомінованих, так і змішаних договорів створюються самими їх учасниками, тобто норми цивільно-правових актів безпосередньо непередбачені. Це договори, що регулюють відносини в різних сферах діяльності, а тому можуть існувати в найрізноманітніших формах. Нові договірні форми можуть виникати як серед договорів, які зустрічаються рідко, так і в разі багаторазового укладення договорів, коли їх форма є однотипною для всіх.

Однак, якщо змішаний договір – це складний за своїм змістом договір, то непоіменований договір за своїм змістом є простим. У літературі зазначається, що «прості договори є договорами унітарними, а

це означає, що договір містить елементи лише одного договірної виду, з якого виникають відповідні зобов'язання. Непоіменований унітарний договір – це договір, який містить у собі неврегульовані законодавством складові одного виду» [26, с. 19].

Тому поняття «непоіменовані договори» і його визначення можна зустріти тільки в літературі. Але в зв'язку з незакріпленням певної термінології, яка могла б використовуватися по відношенню до даної категорії договорів, виникають питання щодо їх найменування.

Крім терміна «непоіменовані» для характеристики договору, не передбаченого законом та іншими нормативними актами, в юридичній літературі використовуються і інші терміни.

Такий договір нерідко називають: безіменним, не мають відповідної кваліфікації, нетиповим, договором незвичайного змісту або навіть аномальним.

Тотожним до поняття «непоіменований договір» є поняття «не передбачений законодавством договір». «Аналіз різних теорій і законодавства стосовно правового регулювання непоіменованих договорів свідчить, що в цивільному законодавстві немає норми, яка б чітко вказувала б на те, якими саме положеннями повинні регулюватися такі договори» [27, с. 100].

Право на укладення непоіменованих договорів є основним елементом фундаментальних принципів договірної права: верховенства права і свободи договору. Сторони, застосовуючи такі договори, можуть здійснювати саморегуляцію договірних відносин в межах диспозитивних норм цивільного законодавства.

Об'єктивно склалося, що акти цивільного законодавства не можуть передбачити всіх договірних моделей, які мають намір застосувати суб'єкти підприємництва. Законодавець не встигає за постійними змінами у сфері господарювання, тому суб'єкти підприємництва іноді змушені шукати нові, не передбачені формалізованим правом договірні конструкції,

які отримали назву «непоіменованих договорів». Під ними розуміють договори, щодо яких не передбачено жодного змістовного правового регулювання, навіть якщо їхня назва і згадується в акті цивільного законодавства. Прикладом таких договорів можуть бути договір про надання маркетингових послуг або договір про нерозголошення конфіденційної інформації.

Чинне цивільне законодавство нараховує близько 30-ти видів договірних моделей, які активно застосовуються на практиці. З одного боку, для контрагентів набагато простіше обрати передбачений законодавством вид договору, не видозмінюючи імперативні норми положень законодавства та врегулювавши на власний розсуд умови в частині диспозитивних норм. З іншого боку, набір поіменованих договорів неминуче відстає від потреб цивільного обігу, адже будь-який законодавчий акт, присвячений договірним правовідносинам, відображає потреби практики на момент його прийняття, а договірні відносини повинні створюватися хоча і в установлених законом межах, але автономною волею самих учасників обігу. В результаті, останні самотійно долають негативні наслідки відставання закону від життя шляхом створення нових (невідомих формалізованому праву) непоіменованих договорів.

В Україні право укладати непоіменовані договори досить стисло закріплено в ч. 1 ст. 6 ЦК України: «Сторони мають право укласти договір, який не передбачений актами цивільного законодавства, але відповідає загальним засадам цивільного законодавства».

Свобода укладення непоіменованих договорів є основним принципом побудови відносин сторін. Проте окрім них існують треті особи, які не є учасниками договірних відносин, але на них договір може негативно вплинути.

Свобода укладення договору виражається в наступних елементах, що мають вирішальне значення для договірного права:

- можливості учасників цивільного обороту самостійно вирішувати, слід їм укласти договір чи ні;
- встановлення для громадян і юридичних осіб реальної свободи у виборі контрагента за договором;
- юридичній рівності сторін у процесі досягнення угоди;
- самостійності сторін у визначенні виду (різновиду) договору, яким вони хочуть підпорядкувати свої правовідносини і можливості укласти договір, в якому містяться елементи різних договорів, передбачених законом або іншим правовим актом або непередбачений взагалі;
- регулювання взаємовідносин учасників договору переважно диспозитивними нормами.

При укладенні непоіменованого договору його сторони не мають права як одна щодо іншої, так і щодо третіх осіб:

- відступати від імперативних норм чинного законодавства України (ч. 3 ст. 6 ЦКУ);
- порушувати публічний порядок (ст. 228 ЦКУ, п.18 Постанови ВСУ від 06.11.2009 р. №9 «Про судову практику розгляду цивільних справ про визнання правочинів недійсними»)[28];
- обмежувати економічну конкуренцію та порушувати інші норми антимонопольного законодавства (законодавство про захист економічної конкуренції)[29];
- обмежувати права споживачів, встановлювати несправедливі умови договору (ст. 18 ЗУ «Про захист прав споживачів»)[30];
- порушувати засади добросовісності, розумності та справедливості (п. 6 ст. 3 ЦКУ);
- порушувати інтереси держави та суспільства, його моральні засади (ч. 1 ст. 203 ЦКУ).

Для зручності прийнято виділяти стадії кваліфікації, які допомагають правильно встановити, чи буде договір непоіменованим:

- визначення найбільш близькою, схожою за правовою природою договірної конструкції, з якої і буде проводитися співвідношення;
- виявлення імперативних норм, протиріччя яким спричинить за собою неукладення договору;
- встановлення диспозитивних норм, при відхиленні від яких не буде продовжувати зберігатися обрана договірна конструкція, і не буде створюватися нова;
- визначення розширювального тлумачення.

При негативних результатах можна зробити висновок про те, що договір варто розглядати як непоіменований.

Необхідно визначити межі свободи, які сприятимуть захисту прав сторін договору, коли певне обмеження законодавчо не закріплено. Такими порушеннями в рамках дозволеного типу поведінки будуть зловживання нерівністю переговорних можливостей, використання обмеженої раціональності і відсутності досвіду контрагента. Межі свободи договору засновані на принципах зобов'язального права, якими формуються загальні рамки дозволеного поведінки. Для встановлення відповідності договору меж договірної волі перевіряється, наскільки він відповідає принципам зобов'язального права. Межами свободи договору є вимоги сумлінності, справедливості, розумності та юридичної рівності сторін правовідносин.

Порушення меж і обмежень свободи договору будуть правопорушеннями і призводитимуть до недійсності договору.

Так, недійсними є угоди, зроблені з метою, суперечною основам правопорядку і моральності.

Визначення меж свободи договору і дійсність непоіменованого договору залежать від характеру норм зобов'язального права.

Белов В.А. вказує, що обмеженнями свободи укладення непоіменованих договорів можуть виступати:

- імперативність договірної моделі;
- кваліфікуючі ознаки поіменованих договорів;

– консенсуальна модель укладення непоіменованих договорів[31].

Затребуваність непоіменованих договорів пояснюється тим, що наявні договірні конструкції не відповідають інтересам учасників договору. Звідси у учасників повна свобода оформляти свої відносини так, як вважатимуть за потрібне, не обмежуючись вже наявними договірними конструкціями. Однак дана свобода укладення будь-яких договорів не носить безумовного характеру; вона розкривається і в той же час обмежується такими оціночними поняттями, як сумлінність, розумність, справедливість. Якщо ж розуміти свободу договору в абсолютному її значенні, то принцип може плавно перейти в зловживання правами.

Серед договорів, не передбачених цивільним законодавством, виділяють такі, що мають нову, не відому поіменованим договорами спрямованість (прикладом може слугувати контракт на отримання права використання подарункового сертифіката або дистриб'юторський договір).

До непоіменованих договорів застосовуються норми найбільш подібних договорів одного виду або типу з непоіменованим договором та загальні положення зобов'язального договірного права (за правилами застосування аналогії закону та аналогії права).

Таким чином, непоіменовані договори серед інших видів договорів займають досить важливе місце, і визнання їх існування та захист законодавством вже є одним з проявів їх важливості, оскільки зазначена в Цивільному кодексі України норма щодо можливості укладання непоіменованих договорів слугує в першу чергу допомогою для самих законодавців, тому що постійний розвиток економіки породжує необхідність укладення даного виду договорів. Законодавці не завжди мають можливості так швидко відгукнутись на потреби практики та закріплювати нові договори, оскільки дана процедура є досить клопіткою і вимагає значної кількості часу та зусиль. Як зазначав Брагінський М. І., не будь-які договірні відносини, що містять нові властивості, вимагають формування нового інституту. Необхідність у його створенні виникає лише

в тому випадку, коли нова ознака набуває правового значення, тобто вимагає законодавчого відображення [32, с. 48]. А в другу чергу, це дає можливість контрагентам укладати непоіменовані договори у тих сферах діяльності, в яких не існує встановлених законодавством норм щодо укладання таких договорів.

1.4. Правове регулювання непоіменованих договорів та їх види

У навчальній літературі зазначається, що «непойменовані договори існують у вигляді різного роду нетипових договірних конструкцій, які отримали в літературі назву змішаних, комплексних, інтегрованих тощо договорів».

На перший погляд може здатися, що відсутність спеціальних положень про договір можна вважати прогалиною в праві. Глухівський А.І. пише, що під прогалиною розуміється неврегульованість відносин, конкретної нормою, хоча і такі відносини передбачаються загальним положеннями закону[33].

Прогалина вправі з'являється тоді, коли не існує ні спеціальних, ні загальних норм для регулювання відносин.

Але непоіменований договір може бути врегульовано загальними положеннями зобов'язального права, що не дозволяє говорити про існування прогалини в праві. Лише за відсутності загальних норм і умов договору можна говорити про прогалини а, отже, про підставу для застосування аналогії закону або аналогії права.

Відсутність же спеціальних норм при наявності загальних не свідчить про прогалини.

Батлер Є.А. вважає, що необхідність правового регулювання може бути вдаваною, в тих випадках, коли виникають досить «легкі» і примітивні правовідносини, які за своєю суттю не потребують створення для них спеціальних норм, а можуть бути спокійно врегульовані загальними положеннями закону і угодою сторін. Автор вказує, що

законодавець може навмисно проявляти негативну волю на регулювання деяких відносин за допомогою права[34].

Умов непоіменованого договору і загальних положень зобов'язального права може бути недостатньо для врегулювання відносини сторін. Якщо законом не передбачено регулювання схожої ситуації щодо однорідного договору, то застосовується аналогія права.

З точки зору Мейєра Д.І., непоіменовані договори слід регулювати виключно загальними положеннями законодавства про договори[35].

Романець Ю.В. пропонує виходити із системних принципів зобов'язального права. По-перше, будь-який договір є зобов'язанням, тому до нього застосовуються загальні норми про зобов'язання. Далі слідують норми про цивільний договір[36].

Наступним системним рівнем є ознака спрямованості. Якщо нове зобов'язання має ознаку, властиву передбаченому в ЦК типу договору, значить, воно є непоіменованим видом даного поіменованого типу і до нього повинні застосовуватися норми, які застосовуються до цього типу.

На думку Новицького І.Б. і Лунца Л.А., до непоіменованих договорів застосовуються загальні положення зобов'язального права, а також, за аналогією закону, норми, що регулюють типові договори[37].

Інститут аналогії є необхідним інструментом для вирішення спорів, що впливають з правовідносин, не передбачених законом або інших правових актів.

В основі аналогії закону лежить презумпція однакового регулювання однорідних, подібних відносин, яка випливає з таких характеристик права, як системність, внутрішня єдність утворюють право приписів.

Брагінський М.І. вважає правильним застосовувати до непоіменованих договорів, перш за все, норми подібного договірної типу (аналогія закону), потім загальні зобов'язальні норми, і в кінці - загальні засади цивільного законодавства.

Карапетов А.Г. і Савельєв А.І. поділяють думку Мейєра Д.І. і Лунца Л.А. в тому, що основним джерелом регулювання непоіменованих договорів є саме загальні норми цивільного права про зобов'язання, угоди та договори. Спеціальні ж норми не повинні застосовуватися автоматично «без оцінки їх політико-правової доцільності в контексті договору з іншою структурою прав і обов'язків і мати іншу мету»[38]. Спеціальні норми повинні застосовуватися тільки за аналогією закону, тобто тільки у випадках, коли правовідносини прямо не врегульоване законодавством або угодою сторін і відсутній застосовний до нього звичай, і тільки якщо це не суперечить суті правовідносин.

Щодо правового регулювання непоіменованих договорів при недостатності умов договору найбільшого поширення набули дві позиції: згідно з першою непоіменовані договори повинні регулюватися загальними положеннями про зобов'язання і договори, а лише потім за допомогою аналогії закону і аналогії права; представники другої позиції вважають, що регулювання має ґрунтуватися на застосуванні аналогії закону, а лише потім загальних положень про зобов'язання і договори і аналогії права.

У доктрині цивільного права існують різні погляди на питання правової урегульованості непоіменованих договорів. На думку Р.Б. Шишки, «непоіменованість договорів не означає, що вони взагалі опинилися поза правовим регулюванням і впливом права» [39, с. 9]. Зазначена думка є обґрунтованою. Детальний аналіз ст. 6 ЦК України засвідчує, що законодавець правове регулювання непойменованих договорів підпорядкував загальним засадам цивільного законодавства, які безпосередньо визначені в ст. 3 ЦК України. Саме ці принципи є тою, вихідною точкою до якої слід звертатися при укладенні непойменованих договорів. Отже, для регулювання непоіменованих договорів слід застосовувати аналогію права. У літературі зазначається, що «анalogію права можуть використовувати суб'єкти цивільного права, обираючи для

себе при укладенні договору, не передбаченого законом, орієнтири змісту (умови) останнього» [40, с. 15].

Відсутність регулювання договору в законах та інших правових актах ґрунтується на наявності специфічних кваліфікуючих ознак договору.

В якості ознак непоіменованого договору можна виділити:

- специфічні кваліфікуючі (нові істотно важливі) ознаки договору, які не дозволяють віднести укладений договір до передбаченого законодавством типу або виду - до певного поіменованого договором;
- договірний тип повинен бути не закріплений в нормативних правових актах, має бути відсутнім цивільно-правове регулювання;
- як сам договір в цілому, так і його елементи не повинні бути передбачені законодавством.

Тому, незважаючи на різні позиції щодо поняття непоіменованого договору, в літературі його розуміння майже у всіх випадках зберігається.

Отже, на підставі вищевикладеного можа дійти висновку, що непоіменовані договори в першу чергу повинні регулюватися загальними положеннями зобов'язального права. Тому що майже всі непоіменовані договори містять в собі унікальну специфіку, відмінну від передбачених законом і іншими правовими актами угод спрямованість або предмет договору, що в силу його істотної специфіки виключає застосування аналогії закону.

За аналогією закону норми про подібні договори використовуються при неможливості врегулювати правовідносини шляхом застосування умов договору та загальних положень про зобов'язання. Подібність договорів визначається виходячи з їх кваліфікуючих ознак. Збігаються кваліфікуючі ознаки дозволяють застосувати як норми, обумовлені цими ознаками, так і інші норми, якщо це не суперечить суті зобов'язання.

При неможливості використання аналогії закону права та обов'язки сторін непоіменовані договори визначаються за допомогою аналогії права, тобто із загальних засад цивільного законодавства.

Виявлення класифікації непоіменовані договорів служить визначенням порядку і способів правового регулювання таких договорів. Зважаючи на це вченими-юристами неодноразово робилися спроби класифікувати непоіменовані договори.

Ахмедов А. Я. пропонує відносити договір до категорії непоіменовані тільки в тому випадку, якщо такий договір має один або декількома кваліфікаційними ознаками непоіменованих договорів [41]. Такими кваліфікаційними ознаками, на його думку, є, нові, невідомі поіменованим договорам спрямованість, предмет і (або) об'єкт договору. Кваліфікаційна ознака непоіменованого договору є підставою для виділення непоіменованих договорів:

- мають нову, невідому поіменованим договорам спрямованість (прикладом може служити контракт на отримання права використання подарункового сертифіката або дистриб'юторський договір);
- мають новий предмет (наприклад, договори, що фіксують непоіменованні способи забезпечення виконання зобов'язань, зокрема, забезпечення виконання зобов'язань державною гарантією);
- відрізняються специфічним об'єктом (наприклад, договір надання персоналу (договір аутстафінгу)).

Слід зазначити, що непоіменований договір може мати як одну із зазначених кваліфікаційних ознак, так і їх сукупність.

Батлер Є.А. виділяє наступні види непоіменованих договорів:

- унітарні непоіменованні договори;
- змішані непоіменованні договори.

Унітарні непоіменовані договори, або абсолютно непоіменовані договори - це непоіменованні договори, які не мають жодних спільних ознак з поіменованими договорами. Особливість таких договорів

укладається, як зазначає Батлер Є.А., в тому, що до них неможливо застосувати аналогію закону, зважаючи на неможливість знайти схожі з ними ознаки в нормах Цивільного кодексу, присвячених регулювання відомих видів договорів.

Непоіменовані договори у сфері масового побутового обслуговування, тобто надання послуг населенню, займають значну частку. Наприклад, до них відносяться договори про надання послуг з хімічної чистки, різного роду пошиття та ремонту одягу і взуття, ремонту та виготовлення меблів та багато інших послуг. Оскільки послуги надаються досить широкому колу населення, тому неможливо складати проекти договорів для кожного клієнта індивідуально. У таких випадках проект будь-якого договору розробляється однією стороною, яка як правило, надає послуги, а інша просто має право з ним погодитись, тобто приєднатись до вже визначених договором умов.

Висновок до розділу

Непоіменовані договори – це такі договори, модель яких не передбачена в законі.

Свобода укладення непоіменованих договорів є основним принципом побудови відносин сторін. Свобода укладення договору виражається в наступних елементах, що мають вирішальне значення для договірної права: можливості учасників цивільного обороту самостійно вирішувати, слід їм укладати договір чи ні; встановлення для громадян і юридичних осіб реальної свободи у виборі контрагента за договором; юридичній рівності сторін у процесі досягнення угоди; самостійності сторін у визначенні виду (різновиду) договору, яким вони хочуть підпорядкувати свої правовідносини і можливості укласти договір, в якому містяться елементи різних договорів, передбачених законом або іншим правовим актом або непередбачений взагалі; регулювання взаємовідносин учасників договору переважно диспозитивними нормами.

Для зручності прийнято виділяти стадії кваліфікації, які допомагають правильно встановити, чи буде договір непоіменованим: визначення найбільш близькою, схожою за правовою природою договірної конструкції, з якої і буде проводитися співвідношення; виявлення імперативних норм, протиріччя яким спричинить за собою неукладення договору; встановлення диспозитивних норм, при відхиленні від яких не буде продовжувати зберігатися обрана договірна конструкція, і не буде створюватися нова; визначення розширювального тлумачення.

При негативних результатах можна зробити висновок про те, що договір варто розглядати як непоіменований.

Щодо правового регулювання таких договорів, то непоіменовані договори в першу чергу регулюються загальними положеннями зобов'язального права, також за анологією закону та за анологією права.

РОЗДІЛ 2 АНАЛІЗ ОКРЕМИХ ВИДІВ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ

2.1. Договір про надання медичних послуг

В науці цивільного права наводяться такі приклади договорів, які мають ознаки непоіменованих.

Договір про надання медичних послуг – це договір, за яким одна сторона (виконавець) зобов’язується за завданням іншої сторони надати послугу профілактичного, лікувального, діагностичного, реабілітаційного характеру, а замовник зобов’язується прийняти й оплатити зазначену послугу[42].

Договір про надання медичних послуг є двостороннім, консенсуальним, оплатним.

Обов'язковими умовами договору про надання медичних послуг, які і будь-якого іншого цивільно-правового договору виступають: предмет договору, ціна та строк договору [див. Додаток А].

Особливістю предмета договору про надання медичних послуг є неможливість зведення його до конкретного кола обмежених дій. Крім того, метою укладення договору про надання медичних послуг є не результат, а процес, унаслідок якого досягається результат, що, у свою чергу, є мотивом укладення зазначеного виду договорів.

Класифікація договорів про надання медичних послуг здійснюється за наступними основними критеріями.

I. В залежності від суб’єктного складу.

Види договорів про надання медичних послуг залежно від суб’єкта надання послуг (виконавця).

Суб’єктами медичної діяльності можуть бути:

- заклади охорони здоров’я;
- фізичні особи, які здійснюють приватну медичну практику.

У свою чергу, заклади охорони здоров'я можуть бути державними, комунальними та приватними.

Заклад охорони здоров'я - це юридична особа будь-якої форми власності й організаційно-правової форми або її відокремлений підрозділ, основним завданням яких є забезпечення медичного обслуговування населення на основі відповідної ліцензії та професійної діяльності медичних (фармацевтичних) працівників[43, ст.3].

Мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я формується з урахуванням потреб населення в медичному обслуговуванні, необхідності забезпечення належної якості такого обслуговування, своєчасності, доступності для громадян, ефективного використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів. Наявна мережа таких закладів не може бути скорочена.

Створення й діяльність приватних медичних закладів підтримується державою. Необхідність у створенні приватного медичного закладу визначає не держава, а власник на підставі маркетингових досліджень ринку медичних послуг і на власний ризик.

Особа виконавця в договорі про надання медичних послуг має особливе значення, порівняно з договорами про надання багатьох інших послуг. Професійний рівень того чи іншого медичного фахівця може суттєво відрізнятися, і тому для замовника (пацієнта) особа безпосереднього виконавця завжди має важливе значення. Крім того, відповідно до положень ст. 902 Цивільного кодексу України (далі - ЦК України), виконавець повинен надавати послугу особисто. У разі надання послуг медичним закладом виконавцем, надавачем послуг пацієнтові у юридичному сенсі є сам заклад, а не конкретний медичний працівник[44].

II. За особливостями предмету договору (характером медичних послуг) можна виділити наступні види договорів.

Договір про надання косметологічних послуг.

Предметом договору є надання косметологічної послуги, яка споживається в процесі вчинення дій або провадження косметологічної діяльності. Специфіка предмета договору відображена в тому, що цей правочин має гарантувати безпеку косметологічної послуги для замовника. Нерідко косметологічні послуги пов'язані з можливістю заподіяння шкоди здоров'ю замовника, їх надання передбачає вірогідність виявів супутніх, побічних шкідливих властивостей впливу косметологічної послуги на організм людини. Усунути вірогідність виявів шкідливих властивостей деяких косметологічних послуг виконавець об'єктивно не в змозі, про що замовник обов'язково повинен бути поінформованим. Відтак договір про надання косметологічних послуг належить до групи так званих алеаторних (ризикових) правочинів[45].

Договір про репродуктивні права фізичних осіб.

Репродуктивні права включають невід'ємні права та свободи людини, які вже визнані в національних законодавствах, міжнародних документах із прав людини й інших загальноприйнятих документах. Для реалізації своїх репродуктивних прав особа може укласти низку договорів, уніфікованої форми яких не існує. Вичерпний перелік договорів у сфері репродуктивних прав особи теж відсутній. Прикладами таких договорів є договори про надання медичних послуг із лікування безпліддя, штучне запліднення, сурогатне материнство. Послуги з репродуктивного здоров'я включають доступ до безпечного абортів й лікування ускладнень, що є його наслідками.

Значно поширеними та мало дослідженими натеper є відносини, пов'язані з наданням послуг у сфері допоміжних репродуктивних технологій загалом та послуг сурогатного материнства зокрема. Слід зазначити, що з кожним роком сурогатне материнство набуває все більшого поширення в нашій державі, у зв'язку із цим виникає цілий комплекс проблем: правових, релігійних, морально-етичних тощо. Тому цей вид допоміжних репродуктивних технологій потребує законодавчого

регулювання для того, щоб найкращим чином захистити передусім права та законні інтереси дітей [46, с. 138].

Чинне законодавство не дає нормативного визначення сурогатного материнства і сурогатної матері, а також не має вимог, яким повинен відповідати договір сурогатного материнства. Таланов Ю. Ю. дає визначення договору сурогатного материнства: це договір, згідно з яким сурогатна мати (виконавець) після імплантації або трансплантації в її організм (без використання її біологічного матеріалу) ембріона подружжя, яке надало свій генетичний матеріал (замовники), зобов'язується виносити, народити і передати дитину замовникам, а замовники зобов'язуються сплатити виконавцеві фактичні витрати, пов'язані з виконання ним договору, і винагороду, якщо інше не встановлене договором [47, с. 130].

Сімейний кодекс України (далі – СКУ) не обумовлює ні власне процедуру сурогатного материнства, ні суть договору між подружжям і сурогатною матір'ю. У п. 2 ст. 123 СКУ наголошується, що у разі перенесення в організм іншої жінки ембріона людини, зачатої подружжям у результаті застосування допоміжних репродуктивних технологій, батьками дитини є подружжя.

Сучасна медична наука виділяє два види сурогатного материнства: – повна, або гестаційна, та часткова сурогатність. Повна, або гестаційна-перенесення в організм сурогатної матері ембріона людини, зачатого подружжям, дружиною та донором, донорами. При цьому сурогатна мати не має генетичного зв'язку з дитиною. Часткова, або гендерна, сурогатність передбачає генетичний зв'язок з дитиною, оскільки використовується яйцеклітина сурогатної матері[48].

Важливою проблемою, також недостатньо врегульованою на законодавчому рівні, є питання односторонньої відмови від договору сурогатного материнства. Така відмова з обох сторін можлива лише до безпосередньої імплантації ембріона сурогатній матері. Що стосується випадків відмови передати дитину генетичним батькам, то з цього питання

законодавець чітко вказує на їх протиправність. У СК України зазначається: батьками дитини, народженої сурогатною матір'ю, вважаються (генетичні) батьки (ч. 2 ст. 123)[49]; батьки мають право вимагати відібрання малолітньої дитини від будь-якої особи, яка тримає її у себе не на підставі закону або рішення суду (ч. 2. ст.163) [50].

Замовники повинні розуміти, що ризик викидня буде лежати на них, і тому згідно зі ст. 903 ЦК України повинні виплатити сурогатній матері розумну плату в разі неможливості виконати договір про надання послуг, що виникла не з вини виконавця. У цьому разі це може бути оплата медичного нагляду, витрат на утримання сурогатної матері в період дії договору [51, с. 369]. Якщо неможливість виконати договір виникла з вини замовника, він зобов'язаний виплатити виконавцеві плату в повному обсязі, якщо інше не встановлено договором або законом. Предметом договору сурогатного материнства, як зазначає Коренга Ю. В., є дії сурогатної матері щодо виношування та народження дитини, тобто надання послуги, що має результат – народження дитини сурогатною матір'ю і згода сурогатної матері на реєстрацію дитини батьками (батьком або матір'ю) [52, с. 10]. Водночас доцільно наголосити, що результатом надання послуги сурогатного материнства є саме народження дитини, а не дитина як така. Адже можливі ситуації смерті дитини під час полог з причин, що не залежать від сурогатної матері. Але у цьому разі смерть дитини неможливо визнати неналежним виконанням договору з боку сурогатної матері, оскільки вона належним чином виконала свої зобов'язання за договором, виносила та народила дитину, тому цілком має право на отримання передбаченої договором винагороди.

Також до переліку істотних умов договору сурогатного материнства слід віднести: а) зобов'язання сурогатної матері виконувати всі приписи лікаря та надавати всю інформацію щодо власного стану здоров'я та здоров'я плоду; б) місце проживання сурогатної матері у період вагітності; в) отримання згоди щодо передачі дитини батькам-замовникам після її

народження у строк, визначений у договорі; г) зобов'язання батьків-замовників прийняти дитину після її народження у строк, вказаний у договорі; д) ціна договору, витрати на медичне обслуговування, харчування, проживання сурогатної матері у період вагітності.

Договір про надання хірургічних послуг.

Хірургічні послуги – це комплекс дій над тканинами або органами людини, який проводиться лікарем-хірургом із лікувальною метою, а та-кож для діагностики, корекції функцій організму, що виконується за допомогою різних способів роз'єднання та сполучання тканин. Договір про надання хірургічних послуг є різновидом договору про надання медичних послуг.

Важливим є те, що виконання цього договору вважається належним за умови надання хірургічних послуг із дотриманням вимог щодо виправданого (припустимого) ризику хірургічної діяльності, яка може заподіяти шкоду для особи.

Існування професійного медичного ризику зумовлене неможливістю гарантування при наданні хірургічних послуг результату такої діяльності на підставі ймовірнісного характеру біологічних параметрів функціонування людського організму. За умов виправданого ризику належними потрібно вважати дії лікаря з реалізації найбільш відповідного способу лікування пацієнта й із «димаксимальним докладанням зусиль» у досягненні іншого позитивного результату, відповідно до стандартів надання хірургічних послуг, що встановлюють загальновизнані правила та прийоми надання конкретного виду хірургічної допомоги.

Варто зазначити, що пластична хірургія – це розділ хірургії, що займається оперативними втручаннями, спрямованими на усунення деформацій і дефектів будь-якого органу, тканини або поверхні людського тіла.

В Україні до сьогодні залишається не розв'язаним на законодавчому рівні питання про включення до переліку лікарських спеціальностей

пластичної хірургії. Не затверджено також і клінічних стандартів і протоколів за цією спеціальністю. Тому юридично цей розділ хірургії не існує. Попри ці обставини, пластична хірургія інтенсивно розвивається. Це підтверджує й кількість закладів охорони здоров'я, які пропонують послуги з пластичної хірургії [53]

Щодо проблем, з якими стикаються на практиці при укладення такого договору, можна виділити дві групи проблем, а саме: 1) загальні проблеми (з якими стикаються всі громадяни-споживачі медичних послуг); 2) спеціальні проблеми (з якими стикаються громадяни-споживачі медичних послуг у галузі естетичної хірургії).

Так, до загальних проблем належать такі: некоректне визначення предмета договору про надання медичної послуги; помилки у визначенні правового статусу сторін (нерідко в договорах не передбачають один із компонентів, як правило, права сторін); неможливість запропонувати власні умови договору. Договір про надання медичних послуг зараховують до публічних договорів.

Слід виділити і спеціальну проблему, характерну для надання послуг з естетичної хірургії: результат наданої медичної послуги (навіть за умови її належного надання) може не відповідати очікуванням пацієнта. Це твердження можна застосовувати до характеристики будь-якої медичної послуги, проте найбільш актуальним воно є саме для сфери естетичної хірургії. Саме тому під час укладення договору про надання медичної послуги в цій сфері пацієнт зобов'язаний детально з'ясувати всі деталі медичного втручання й узгодити з лікарем очікуваний результат і можливі ризики

2.2. Договір трансферу спортсмена

Враховуючи особливу значущість трансферів спортсменів у сучасному спорті, слід дослідити трансферний контракт як підставу для здійснення трансферу спортсмена з одного спортивного клубу (організації)

до іншого. Проаналізувавши чинне законодавство України, можна зробити висновок, що воно не містить легального визначення поняття «трансферний контракт».

Відповідно до Регламенту Федерації футболу України зі статусу і трансферу футболістів трансферний контракт – це форма угоди між клубами про трансфер [54, с. 7]. У Регламенті Федерації футболу України зі статусу і трансферу футболістів також вказано, що трансфер – це перехід футболіста з одного клубу до іншого.

Договір трансферу спортсмена, відповідно до якого одна сторона зобов'язується забезпечити перехід спортсмена до складу команди іншої сторони, а друга сторона зобов'язується сплатити за це обумовлену грошову суму або надати замість іншого спортсмена.

Оскільки Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року не містить положень щодо трансферних контрактів, необхідно констатувати, що трансферний контракт є непоіменованим договором у цивільному праві.

Проаналізувавши наведені визначення трансферного контракту, можна зробити висновок, що трансферний контракт – це двосторонній, консенсуальний та оплатний, непоіменований договір. Сторонами трансферного контракту є юридичні особи – спортивні клуби (організації). Щодо істотних умов трансферного контракту, то такими вчені називають наступні:

- предмет трансферного контракту (як правило, визначається в преамбулі трансферного контракту);
- сума компенсації та/або компенсації за підготовку та навчання футболіста [55]

На думку Ткалича М.О., предмет трансферного контракту є специфічним і виражається у вигляді активних дій клубів-контрагентів. Зокрема, предметом трансферного контракту є дії клубів-контрагентів, спрямовані на перехід спортсмена з одного клубу до іншого. Відповідно,

один клуб має обов'язок забезпечити перехід спортсмена, а йому кореспондує право вимагати забезпечення такого переходу. У свою чергу, інший клуб набуває обов'язок зарахувати спортсмена до складу команди, при цьому, у даному випадку відсутнє право, що кореспондує обов'язку [56, с.12].

Вважаємо, що предметом трансферних контрактів є правовідносини щодо сприяння та забезпечення переходу спортсмена з одного спортивного клубу (організації) до іншого спортивного клубу (організації).

2.3. Договір про надання освітніх послуг

Також непоіменованим є договір про надання освітніх послуг. Під таким договором варто розуміти домовленість, згідно з якою одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати освітні послуги, що повинні відповідати державним стандартам освіти та/ або домовленості сторін, а замовник зобов'язується споживати надані послуги та оплатити їх виконавцеві, якщо інше не встановлено договором чи законом.

Договір про надання освітніх послуг за моментом укладання є консенсуальним, оскільки вважається укладеним із моменту досягнення згоди між сторонами щодо всіх істотних умов договору. Таким чином, права й обов'язки виникають у сторін у момент досягнення згоди між замовником освітньої послуги та її виконавцем [див. Додаток Б].

Договір про надання освітніх послуг є двостороннім (взаємним), оскільки як виконавець, так і замовник наділені відповідними правами й обов'язками[57].

Виконавець бере на себе зобов'язання за рахунок коштів замовника здійснити надання одержувачу освітньої послуги. До істотних умов договору про надання освітніх послуг відносяться предмет, строк і ціна договору, а також порядок здійснення розрахунків, ступінь освіти та форма

навчання, різновид документа про освіту, умови розірвання договору, відповідальність сторін.

До основних обов'язків вищого навчального закладу належать такі:

- надати одержувачу освітню послугу на рівні стандартів вищої освіти (якщо законодавством передбачені державні стандарти надання освітньої послуги);
- забезпечити дотримання прав замовника та одержувача;
- видати одержувачу документ про вищу освіту (науковий ступінь) державного зразка (якщо відповідно до законодавства за освітньою (науковою) програмою передбачено видачу такого документа) за умови виконання одержувачем навчального навантаження в обсязі, необхідному для здобуття певного ступеня вищої освіти;
- інформувати одержувача про правила та вимоги щодо організації надання освітньої послуги, її якості та змісту, про його права і обов'язки під час надання та отримання зазначеної послуги [58, с. 104].

У свою чергу, замовник зобов'язаний своєчасно вносити плату за освітню послугу в розмірах та в порядку, встановлених цим договором.

2.4. Договір про надання ритуальних послуг

Ритуально-похоронна справа є однією з соціально значущих галузей в сфері послуг і зачіпає інтереси всього населення країни. За договором про надання ритуальних послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується у визначений строк надати послуги, пов'язані з документальним оформленням поховання, підготовкою тіла до поховання, перевезенням осіб, що супроводжують померлого, копанням та обладнанням могил, установленням склепів, надмогильних споруд чи інші ритуальні послуги, а друга сторона (замовник) зобов'язується сплатити грошову винагороду за ці послуги.

Ритуальними послугами є комплексна діяльність, спрямована на задоволення потреби споживача в проведенні обряду поховання,

відповідно до волевиявлення, релігійних, національних традицій і звичаїв, а також пов'язана із здійсненням представництва і (чи) сприяння при укладенні ним договорів, захисту його прав і інтересів перед третіми особами.

Договір на надання ритуальних послуг є різновидом договору оплатного надання послуг, оскільки на відшкодувальній основі замовником (родичем, одним із подружжя, виконавцем волевиявлення померлого та ін.) в результаті дій або діяльності особи, яка надає послугу, споживаються корисні властивості, направлені на реалізацію волевиявлення померлого і (або) самого замовника [59].

Основні характерні ознаки та істотні умови договору про надання ритуальних послуг, які впливають із визначення та правової природи договору, такі:

- договір є консенсуальним, оскільки права та обов'язки сторін (замовника і виконавця) виникають у момент досягнення ними згоди щодо всіх істотних умов;

- договір є оплатним, оскільки передбачає здійснення оплати за надання ритуальних послуг, хоча, звичайно, можна вказувати й на його безоплатність, наприклад, надання таких послуг, як безоплатне надання земельної ділянки на кладовищі для поховання померлих або безоплатне поховання військових, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною. Але вважаємо, що у цих випадках ідеться про зобов'язання держави, а не зобов'язання, що впливають з договору;

- договір є двостороннім, оскільки зумовлює взаємне виникнення в кожної зі сторін прав та обов'язків.

Сторонами договору є замовник і виконавець. Замовником за договором на надання ритуальних послуг може виступати досить широкий круг учасників цивільного обороту: один з подружжя померлого; родич померлого; платник ренти за договором довічного утримання; юридична особа, що взяла на себе обов'язок щодо поховання померлого; орган

державної влади або місцевого самоврядування; інша фізична особа, що взяла на себе обов'язок здійснити поховання померлого. Крім того, на окремі види ритуальних послуг може укладатися додатковий договір при житті особи, яка померла [див. Додаток В].

Залежно від підстав надання ритуальних послуг замовників можна диференціювати на дві групи. До першої групи слід віднести осіб (фізичні особи, юридичні особи, платник ренти та ін.), які замовляють послуги через добровільно прийнятий на себе обов'язок щодо виконання волевиявлення померлого. До другої групи слід віднести осіб, що замовляють відповідну послугу через вимоги закону (наприклад, органи державної влади або місцевого самоврядування)[60].

2.5. Дистриб'юторський договір

На сьогоднішній день одним з найбільш затребуваних і найбільш цікавих в цивільному обороті договорів є дистриб'юторський договір. Це договір, згідно з яким одна сторона (постачальник) зобов'язується постачати іншій стороні (дистриб'ютору) продукцію на постійній основі, а дистриб'ютор зобов'язується викупити її, а потім продавати від свого імені та у своїх інтересах.

Слід зазначити, що постачальником може бути не тільки виробник продукції, а й експортер чи продавець. Дистриб'ютор не є виробником товару, оскільки купує товар не для задоволення власних потреб, а для того, щоб його перепродати в межах обумовленої території. Особливістю дистриб'юторських фірм є те, що вони є учасниками зовнішньоторговельного обігу. Дистриб'ютори реалізують закуплений по імпорту товар на території своєї держави. Вони створюють свою збутову мережу, формують складські запаси товарів, займаються дослідженням попиту та реклами. Великі виробники зазвичай здійснюють реалізацію свого товару в інших країнах за допомогою укладання договору із дистриб'ютором[61].

Особливостями такого договору можуть бути включені в його зміст такі умови: по-перше, територіальний характер діяльності дистриб'ютора, по-друге, обов'язок постачальника прийняти товар назад, якщо дистриб'ютор в свою чергу не зможе його продати, по-третє, обмеження права постачальника укладати договори, які передбачають поширення узгодженого товару на території дистриб'ютора. Дистриб'юторська угода може також включати положення про обов'язок дистриб'ютора організувати і проводити післяпродажне обслуговування реалізованого товару, його рекламування і демонстрацію.

Предметом цього договору є питання, пов'язані з просуванням товару, наприклад виплата бонусів тощо.

У таких договорах (або одному договорі, якщо укладено один загальний договір) з'ясовуються такі умови, як:

- виключні права й обов'язки постачальника й дистриб'ютора щодо постачання та придбання товару на певній території або певному колу осіб;
- обов'язки іноземного виробника, зокрема надання ексклюзивного статусу (згода виробника не надавати право продажу на певній території іншим дистриб'юторам);
- розумність замовлень (гарантований мінімум продажів);
- застосування стандартів і рекомендаційних цін, умов перепродажу товару споживачам;
- проведення рекламних заходів та підтримання належного рівня суспільної думки про товар, а також хто несе рекламні витрати;
- звітування дистриб'ютора;
- можливість здійснення постачальником контролю за діяльністю дистриб'ютора (доступ до його приміщень, дотримання стандартів і вказівок) тощо.

Виділяють такі форми дистриб'юторських договорів:

Виняткового права - закріплює монопольні привілеї на збуті товару для одного партнера на певній території. Такий контракт і є зразком ексклюзивного дистриб'юторського договору.

Вибіркового характеру - передбачає зобов'язання виробника поставляти свій товар тільки партнерам, які підбираються на підставі певних критеріїв. В цьому випадку монопольне право збуту має група осіб.

Виняткового продажу - зобов'язує дистриб'ютора купувати товар у третьої особи, призначеного постачальником.

Зразок дистриб'юторської угоди містить наступні значущі пункти:

- найменування постачальника (виробника) і його партнера по збуту;
- визначення, які будуть використовуватися в документі (хто такий дистриб'ютор, партнер, клієнт, що входить в поняття «продукція» і «територія»);
- предмет угоди - позначає мета контракту для кожної зі сторін: постачальник зобов'язаний передавати, а дистриб'ютор оплачувати продукцію для перепродажу третім особам (партнерам, клієнтам) на певній території;
- опис порядку і терміну поставок;
- зобов'язання сторін;
- вимоги до якості товару;
- правила розрахунків;
- відповідальність сторін, санкції;
- правила укладення контракту (обмін документами, вимога прозорості, необхідність аудиту технологій збуту дистриб'ютора перед першою поставкою)[див. Додаток Г].

Висновок до розділу

Таким чином, в цивільному праві існує дуже багато прикладів непоіменованих договорів і це пояснюється стрімким розвитком договірних відносин та є виразом принципу договірної свободи.

РОЗДІЛ 3 ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НЕПОІМЕНОВАНИХ ДОГОВОРІВ В ОКРЕМИХ КРАЇНАХ

П. 2 ст. 421 Цивільного кодексу Російської Федерації (далі — ЦК РФ) є підставою для висновку російських цивілістів про те, що непоіменовані договори є цивільно-правові договори, які не передбачені законом чи іншими правовими актами Російської Федерації, але не суперечать їм[62].

Німецьке цивільне уложення (далі — НЦУ), на відміну від цивільних кодексів інших держав, прямо не передбачає право сторін укладати непоіменовані договори. Це пояснюється тим, що на НЦУ істотно вплинула доктрина природного права, згідно з якою «обов'язок виконувати дані обіцянки впливає не з визнання чи невизнання їх державою, а із загальної вимоги природного права; внаслідок цього цей обов'язок не залежить від його змісту, від типовості чи оригінальності останнього».

Буквальний аналіз положень ЦК України дає підстави для висновку, що, наприклад, договір на проведення екологічного аудиту, передбачений Законом України від 24 червня 2004 р. № 1862 «Про екологічний аудит», є непоіменованим з погляду цивільного права, бо ні зазначений закон, ні інші акти законодавства, що встановлюють вимоги до цього договору, безперечно, не є актами цивільно-правового законодавства[63].

Віднесення договору до непоіменованого ставить запитання про те, які правові норми до нього слід застосовувати. Законодавство деяких держав містить пряму відповідь на це питання. Так, відповідно до ст. 124 Закону Китайської народної республіки «Про договори» у випадку, якщо договір чітко не визначений у розділі «Окремі види договорів» цього Закону та в інших законах, то слід керуватися нормами розділу «Загальні поняття» цього Закону, а також враховувати найбільш відповідні норми розділу «Окремі види договорів» цього Закону або інших законів[64].

Ч. 1 ст. 1107 ЦК Франції поширює на непоіменовані договори загальні правила титулу III ЦК Франції. Однак, у Франції такий підхід останнім часом переглядається. Так, автори Пропозицій до реформи зобов'язального права та права давності (далі — Пропозиції) у ст. 1103 пропонують такі зміни до ЦК Франції щодо регулювання непоіменованих договорів: «непоіменовані договори підлягають регулюванню за аналогією нормами, що застосовуються до подібних договорів, якщо їхні особливості не є перешкодою для цього»[65].

Провівши аналіз нормативно-правової бази зарубіжних країн, мною було досліджено і вивчено наступні договірні конструкції:

Договір про рекламу в праві зарубіжних країн.

Реклама на сьогоднішній день займає одне з головних позицій в економіці зарубіжних країн та Республіці Молдова. Відштовхуючись від нині діючого Закону Республіки Молдова «Про рекламу» № 1227 від 27.06.1997, можна зробити висновок, що цей закон не позбавлений протиріч і прогалин, що вказує на недоліки у вирішенні питань, пов'язаних з рекламою.

Наприклад, не врегульовано питання, яке пов'язане з об'єктами зовнішньої реклами, з їх розміщенням на рухоме і нерухоме майно. Можливо, це пов'язано з тим, що такого роду питання не були детально вивчені в науковій, юридичній літературі, адже будучи багатозначним явищем, реклама може бути використана всілякими способами, а значить правове регулювання рекламної діяльності так само змінюється, з огляду на те, який з видів цієї діяльності становить предмет правового регулювання.

Наприклад, якщо говорити про зовнішню рекламу, то розгляд цього роду питання пов'язане по-перше з тим, що цей вид рекламної діяльності дуже широко поширений, так як сильно впливає на споживачів, з огляду на те, що з зовнішньою рекламою ми стикаємось кожен день і скрізь і вона залишається в нашій свідомості, без застосування будь-яких зусиль в тому,

щоб запам'ятати її, по-друге такий вид реклами утворив навколо себе окрему індустрію, куди втягнуті різноманітні суб'єкти, починаючи з приватних і закінчуючи державними суб'єктами.

Тобто відсутність добре продуманої нормативно-правової бази в галузі реклами, її класифікації, недостатність правового регулювання в договірних відносинах, які поширені в даній індустрії, кажуть про те, що певні труднощі є і їх необхідно усунути.

Всі ті відносини, які складають рекламну індустрію, визначають той стан економіки конкретного регіону і країни.

Отже, в десятку найсильніших ринків світу в рекламній індустрії увійшли: США, Японія, Китай, Німеччина, Великобританія, Бразилія, Франція, Австрія, Канада, Італія. З огляду на важливість і значущість такого роду відносин, а так само те, що реклама має великий вплив на споживачів і з урахуванням конкурентної боротьби, значна кількість держав вдалися до впровадження особливих норм в області рекламної індустрії, з метою виключення введення в оману суб'єктів рекламної діяльності, а також недопущення заподіяння цим суб'єктам будь-якої шкоди[66].

Переглянувши законодавство в області реклами, а саме наявність і застосування Закону Республіки Молдова «Про рекламу» можна впевнено сказати, що майже всі держави регулюють відносини, що виникають в області реклами, починаючи з прийняття Закону «Про рекламу» У Вірменії з 25.05.1996 року[67], за тим в Україні Закону «Про рекламу» від 03.07.1996[68], в Молдові Закону «Про рекламу» від 27.06.1997[69], в Азербайджані Закону «Про рекламу» від 03.10.1997[70], в Киргизстані Закону «Про рекламу» від 24.12.1998[71], в Узбекистані Закону «Про рекламу» від 25.12.1998[72], в Таджикистані Закону «Про рекламу» від 01.08.2003[73], в Казахстані Закону «Про рекламу» від 19.12.2003[74], в Росії Закону «Про рекламу» від 13.03.2006[75], в Республіки Білорусь Закону «Про рекламу» від 10.05.2007[76].

Хотілося б звернути увагу на законне регулювання такого виду реклами, як соціальна реклама. Наприклад, Російська Федерація передбачає в обов'язковому порядку укладення договору на розміщення соціальної реклами, а Туркменія і Казахстан взагалі не регулює такий вид як соціальна реклама. Наприклад, що стосується розміщення і виробництво соціальної реклами, то законодавство таких країн як: Вірменія, Азербайджан, Таджикистан, Росія передбачило здійснювати на договірній основі, а безоплатне розміщення і виробництво соціальної реклами передбачено законодавством Узбекистану і Республіки Білорусь. Наприклад, в таких країнах як США, Німеччина, Австрія на захист комерційної реклами знаходиться Конституція, а в Нідерландах, Канаді комерційна реклама зовсім позбавлена такого захисту. Договір про розміщення реклами є унікальний інструмент, завдяки з яким надання рекламних послуг може здійснюватися на законних підставах, між рекламодавцем і рекламостворювачем. В даному випадку предметом договору є створення спеціального (Рекламного) матеріалу. У практиці досить часто предметом договорів в області рекламної діяльності виступає саме виготовлення рекламних матеріалів. Наприклад, Закон Республіки Молдова «Про рекламу» №1227 від 27.06.1997 в ч.2 ст.4 говорить: «Використання в якості рекламного матеріалу об'єктів, що охороняються авторським правом або суміжними правами допускається тільки на основі договору. » Наприклад, в ст.21 Закону «Про рекламу» Киргизької Республіки говорить про матеріали, які містять рекламу, також в ст.12 Закону «Про рекламу» Російської Федерації теж згадується, що «рекламні матеріали або їх копії, в тому числі всі що вносяться до них зміни, а також договори на виробництво, розміщення та розподіл реклами повинні зберігатися протягом року з дня останнього розповсюдження реклами або з дня закінчення строків дії таких договорів крім документів, щодо яких законодавством РФ встановлено інше. »

На сьогоднішній день в зарубіжних країнах здійснюється державний контроль за діяльністю в області реклами, а також розвинене саморегулювання в цій галузі. Наприклад, в Республіці Молдова в 2006 року була утворена Асоціація рекламних агентств, куди увійшли 20 юридичних осіб які мають різні рекламні ринки. В Росії з 1993 р діє Асоціація комерційних агентств (АКАР), з 2004р (Рара) регулююча рекламний ринок. В Україні з 1997 р заснована Всеукраїнська рекламна коаліція (ВРК), яка досліджує рекламний ринок України.

Хотілося б звернути увагу на те, що законодавство «Про рекламу» вище перерахованих країн передбачає розміщення і розповсюдження реклами на договірній основі, але чіткої регламентації і фіксації такого договору в законі немає, тому необхідно законодавцю усунути такого роду прогалину.

Договори про спонсорство та благодійність в зарубіжних країнах.

Значимість і правове регулювання організації і проведення благодійності та спонсорства вельми велика і потребує проведення порівняльно-правового аналізу з досвідом благодійної та спонсорської діяльності в зарубіжних країнах. Поняття «благодійність» поєднує в собі значення двох слів: «благо» і «творити», які мають стійку духовну складову[77, с.14].

Нерідко договір про спонсорство та благодійність відводять до договору дарування. Договір дарування укладається на безоплатній та добровільній основі і може вважатися різновидом спонсорства та благодійності[78, с.9].

Розглянемо розвиток цих видів діяльності, а також і правову основу на прикладі законодавства таких країн як: Республіка Білорусь, Республіка Таджикистан, Киргизька Республіка, Республіка Узбекистан, Україна, Російська Федерація, Республіки Казахстан, Угорщина, Польща, Литва, Франція, Албанія.

Цивільний Кодекс Республіки Білорусь передбачає форму благодійності-дарування. Згідно п.1 ст.453 Цивільного Кодексу Республіки Білорусь: «За договором дарування одна сторона (дарувальник) безоплатно передає або зобов'язується передати другій стороні річ у власність або майнове право до себе або до третьої особи, або звільняє або зобов'язується звільнити її від майновго обов'язку перед собою або перед третьою особою. » Різновидом дарування виступає пожертвування, згідно ст.533 Цивільного Кодексу Республіки Білорусь: «Пожертвою визнається дарування речі або права в загальнокорисних цілях »[79].

Хотілося б відзначити, що національним законодавством Республіки Білорусь не врегульовано порядок здійснення благодійної та спонсорської діяльності на договірній основі, що показує наявність прогалин в здійсненні благодійної спонсорської діяльності.

Банківський кодекс Республіки Білорусь містить в собі деякі аспекти, що стосуються благодійної діяльності, а саме відкриття благодійних рахунків, куди можуть бути перераховані ті чи інші пожертвування. Наприклад, ст.210 Банківського Кодексу Республіки Білорусь детально розкриває поняття договору благодійного рахунку, за яким банк або небанківська кредитно-фінансова організація зобов'язується відкрити фізичній або юридичній особі банківський рахунок для збору зберігання і використання грошових коштів, що надходять у вигляді безоплатної спонсорської допомоги або пожертвувань[80].

Нарівні з благодійністю законодавство велике значення відводить спонсорству. Термін «спонсор» в перекладі (від англ. «Sponsor» - попечитель, покровитель, від лат. «Spondere» -торжественно обіцяти) - організація, промислове підприємство або приватна особа, яка фінансує якийсь захід, вкладає свої кошти в діяльність колективів або окремих осіб.

Згідно із законодавством Республіки Білорусь безоплатна (спонсорська допомога) можлива тільки за допомогою укладання спонсорського договору, в іншому випадку за порушення порядку надання

безоплатної спонсорської допомоги згідно ст.23.84 Кодексу Республіки Білорусь про адміністративні правопорушення встановлена адміністративна відповідальність[81].

Згідно з Законом Киргизької Республіки від 6 листопада 1999 р. «Про Меценатство та благодійну діяльності»: «Благодійна діяльність-здійснення громадянами юридичними особами добровільної діяльності по безкорисливої (безоплатної або на пільгових умовах) передачі громадянам або юридичним особам майна, в тому числі грошових коштів, безкорисливого виконання робіт, надання послуг, надання іншої підтримки. Меценатство- здійснення громадянами або юридичними особами безкорисливої, безоплатної допомоги в сфері мистецтва, науки, культури, освіти, вираженої в передачі громадянам або юридичним особам майна, в тому числі грошових коштів[82].

Згідно із законодавством Республіки Таджикистан, а саме Закон Республіки Таджикистан від 22 квітня 2003 г. «Про благодійну діяльність»: благодійна діяльність-добровільна діяльність фізичних і юридичних осіб з надання матеріальної або іншої допомоги (підтримки), в тому числі у вигляді безкорисливої або на пільгових умовах »передачі фізичним особам, які потребують такої допомоги або юридичним особам, безпосередньо надають таку допомогу, в тому числі передача благодійним організаціям майна, грошових коштів, безкорисливе виконання робіт, надання послуг, або наукова, освітня, просвітницька або інша діяльність, що здійснюється в інтересах суспільства[83].

Регулювання благодійності та спонсорства також передбачено Законом Республіки Узбекистан 2 травня 2007 г. «Про благодійності », де так само передбачено здійснення відносин в галузі благодійництва та спонсорства на договірній основі[84].

В Україні такий вид діяльності, як благодійна та меценатська діяльність на договірній основі так само передбачений в Законі України від 5 липня 2012р. «Про благодійну діяльність та благодійні організації»[85].

Законом Російської Федерації від 11 серпня 1995р. «Про благодійну діяльність та благодійні організації» також передбачено, що відносини між спонсором і спонсорованим оформляються за допомогою спонсорського договору[86]. Так само виходячи із ст.423 ЦК РФ. «Спонсорський договір це безоплатний договір, за яким спонсор повинен отримати від іншої сторони зустрічне надання послуг за виконання своїх обов'язків.

Правове регулювання благодійної спонсорської та меценатської діяльності в країнах європейського союзу так само має багатий досвід, про це свідчить законодавча база в галузі благодійництва та спонсорства в таких країнах, як Угорщина, де в 1997 році було прийнято Закон "Про суспільно-корисну діяльність ", в 2003 р був прийнятий Закон" Про суспільно-корисну діяльність і волонтерство "в Польщі, а в 2002 був прийнятий Закон "Про благодійництво та спонсорство" в Литві .

Правове регулювання благодійності та спонсорства не стосується терміна «пожертвування». Термін «пожертвування» зустрічається в Податковому кодексі Азербайджанської Республіки спільно з терміном "безоплатна передача". Пожертвування здійснюється на договірній основі.

Правова доктрина спонсорства і благодійності у Франції передбачена у вигляді надання матеріальної допомоги, будь то приватна особа або якась організація, яка має на меті вилучення певної вигоди. Законодавство Албанії, а саме в ст.1 закону Албанії №72 від 25 грудня 1994 «Про спонсорство» містить визначення спонсорства, представлене у вигляді підтримки соціальної і громадської діяльності за допомогою надання фінансової і матеріальної допомоги без мети отримання спонсорам економічної вигоди[87].

Ряд країн в своєму законодавстві знаходять розбіжності між спонсорською діяльністю і благодійною діяльністю. Проведений аналіз благодійної та спонсорської діяльності за кордоном показує високий рівень таких видів діяльності, а також велику значимість даної діяльності для суспільства в цілому.

Але законодавство ряду країн не має конкретних підходів, що регулюють договірну діяльність як благодійності, так і спонсорства, так і меценатства. Не можна сказати, що розвиток цих видів діяльності знаходиться на різних етапах розвитку, так як кожна із країн знаходить свій підхід в регулюванні такого роду питань, як спонсорство, благодійність і меценатство.

Договір оренди транспортних засобів в зарубіжних країнах.

Цивільний кодекс Республіки Казахстан регулює і закріплює такий вид договору як оренда транспортного засобу в главі 29 п.5 «Договір оренди транспортних засобів» Цей вид договору ділиться на 2 види: договір оренди транспортного засобу з екіпажем, а саме всі можливі послуги, пов'язані з управлінням і експлуатацією транспортного засобу, і договір оренди транспортного засобу без екіпажу, відповідно без надання послуг по експлуатації транспортного засобу та управління ним[88]. Відповідно із загальною характеристикою правової природи орендних відносин, основним обов'язком орендодавця в договорі оренди транспортного засобу є передача транспортного засобу орендарю[89,с.74].

Законодавство США, а саме в штаті Луїзіана в Цивільному Кодексі такий вид як оренда транспортних засобів як з екіпажем, так і оренда транспортних засобів без екіпажу регулюється загальними нормами договору про оренду.

Наприклад, згідно ст.2751 Цивільного Кодексу: "Орендодавець гарантує орендарю, що річ відповідає меті, для якої вона була орендована і не містить недоліків або дефектів, які перешкоджають використанню даної речі відповідно до мети." Якщо під час договору оренди річ потребує ремонту, який не може бути відкладений до закінчення терміну орендного договору, орендодавець має право здійснити ремонт при тому, що це може створити йому незручність або позбавить його можливості використання речі.

Тоді орендар має право вимагати зменшити орендну плату або розірвати договір, згідно ст.2693 ЦК. Цивільне законодавство США дає нам можливість переконатися в тому, що можливе укладання договору оренди транспортного засобу з послугами, пов'язаними з управлінням і технічною експлуатацією транспорту або без такого роду послуг[90].

Законодавство Франції, а саме Цивільний Кодекс Франції 1804 так само присвячує цьому виду договору цілий параграф, згідно ст.1708 ЦК Франції, договір оренди (наймання) ділиться на два види: наймання речей і наймання роботи[91]. Можна зробити висновок, що даний вид договору регулюється загальними нормами Цивільного законодавства про оренду (найм), але на відміну від законодавства США, законодавець Франції не передбачає оренду транспортного засобу з наданням послуг по управлінню ним, в зв'язку з цим виникають деякі незручності, а також в ЦК Франції нічого не говориться про технічну експлуатації будь-яких транспортних засобів. Всі відносини, пов'язані з орендою транспорту, містяться в Транспортному Кодексі Франції 2010[92].

Можна також звернути увагу на законодавство Російської Федерації, а саме ст. 632 ЦК РФ, де передбачено, що: «За договором оренди транспортного засобу з екіпажем орендодавець надає орендареві транспортний засіб за плату у тимчасове володіння і користування і надає своїми силами послуги по управлінню ним і його технічної експлуатації або тільки послуги з управління, по технічної експлуатації в залежності від згоди сторін». Тим самим можна буде вирішити ситуацію і дати можливість суб'єктам здійснити належні їм цивільні права і свободи. Договір оренди транспортного засобу з екіпажем може бути наступних видів:

1. Оренда транспортних засобів за допомогою надання послуг по керуванню транспортним засобом;
2. Оренда транспортних засобів за допомогою надання послуг з технічної експлуатації;

3. Оренда транспортних засобів за допомогою надання послуг по керуванню транспортним засобом і його технічної експлуатації.

Відповідальність, яка лежить на орендарі та орендодавці в даному договорі, може бути як зовнішньою, так і внутрішньою. Внутрішня відповідальність перед своїм контрагентом, а зовнішні відносини передбачають відповідальність як однієї так і іншої сторони перед третьою особою, якщо шкода була заподіяна в результаті користування транспортом на момент дії договору оренди транспортного засобу. Якщо у володінні і користуванні орендарем не передбачено транспортний засіб або він використовується не за призначенням, то орендар має право пред'явити вимоги того, хто порушує ці зобов'язання за допомогою відшкодування збитків за заподіяну шкоду плюс упущену вигоду. Таким чином орендодавець матиме право просити у орендаря надати звіт про виконанні дії, і як це передбачає п. (3) ст.615 ЦК РФ - має право розірвати договір і відшкодувати збитки, але є прогалина в законодавстві ЦК РФ, що стосуються відповідальності орендаря, по відношенню до орендодавця в тому випадку, коли шкода заподіяна транспортному засобу, який буде орендовано орендарем в результаті експлуатації, але при цьому були застосовані послуги, пов'язані з управлінням і технічним обслуговуванням. Хотілося б звернути увагу, що орендар не завжди відповідає за стан транспортного засобу, за умови його відповідного зносу, в тому стані в якому він даний засіб транспортний отримав. Це і передбачає п. (1) ст. 612 ЦК РФ а саме: «Що збитки, завдані через приховування дефектів перевезених транспортних засобів, у всіх випадках повинні бути відшкодовані наймодавцем, тому що ризик, пов'язаний з прихованими недоліками транспортного засобу повинен бути покладений на власника. В результаті якщо в першому випадку передбачена сплата збитків + упущена вигода орендарем, то в другому випадку повне приведення транспортних засобів в попередній нормальний стан. Що ж стосується транспортних засобів з екіпажем, то в даному випадку повне приведення транспортних

засобів в нормальний стан. Що ж стосується транспортних засобів з екіпажем, то в даному випадку питання, пов'язані з управлінням і технічною експлуатацією, вирішуються орендодавцем, п. (2) ст. 635 ЦК РФ.

З вище викладеного випливає, що орендодавець за договором оренди транспортних засобів з екіпажем не тільки відшкодовує збитки, які виникли з вини екіпажу, а й відповідає за всі провini екіпажу перед орендарем.

Тому, можемо зробити висновок, що договір оренди транспортного засобу-це самостійний, цивільний договір, згідно з яким, орендатору за встановлену плату видається транспортний засіб в тимчасове користування і володіння, за допомогою надання іншою стороною-орендодавцем певних послуг, пов'язаних з керуванням транспортного засобу та його технічною експлуатацією.

Предмет даного договору включає наступні об'єкти: передачу майна і дії, пов'язані з передачею цього майна, а також дії суб'єктів договору оренди, пов'язані з управлінням транспортних засобів та їх технічної експлуатацією. Російський законодавець проводить певну паралель договору оренди транспортного засобу з договором прокату, тим самим законодавчо регулюючи розмежовуючи їх. Мабуть, погодимося з тим, що це різні види договорів, де має істотне значення суб'єкт договору. У договорі прокату їм виступає підприємець, він же орендодавець, здійснює комерційну діяльність, за допомогою здачі транспортного засобу в прокат.

Якщо звернутися до законодавства Республіки Білорусь, ми можемо бачити, що ним регулюються два види оренди транспортного засобу: оренда транспортного засобу з екіпажем і оренда транспортного засобу без екіпажу. У практиці значимість і активність регулювання такого виду договорів як оренда транспортних засобів з екіпажем та без екіпажу вельми велика і йде на крок вперед у своєму розвитку в порівнянні з законодавством інших країн.

Договір про передачу "know-how" в праві зарубіжних країн.

Сам термін "know-how" став відомий з 1916 року в США в ході судового розгляду. В юридичній літературі "know-how" трактується як знання, відомості, досвід, які застосовуються в різних сферах виробництва. Ряд відомостей, які кваліфікуються як "know-how", відповідають всім ознакам того чи іншого винаходу і вважаються патентоспроможними (умови патентоспроможності є: новизна, промислова застосовність, винахідницький рівень) [93, с. 16], але з огляду на бажання розробників не розкривати секрет розробки, щоб конкуренти не заволоділи ним, не патентують його, що ні в якій мірі не знижує його цінності.

Секрет виробництва, що визнається в якості "know-how" носить таємний характер, проте, періодично зарубіжна практика наводить приклади судових справ, стосовно інформації, яка виступає у вигляді секрету виробництва (як приклад можемо привести Постанова суду РФ з інтелектуальних прав від 16.11.2017 № С01-922 / 2017 по справі № А33-28905 / 2016.

Поряд з внутрішніми особливостями, зовнішні особливості "know-how" складаються з 3-х складових:

- невідомість широкому колу осіб (конфіденційний характер);
- законний заборона щодо отримання та використання "know-how";
- наявність комерційної цінності.

Секрет виробництва, його техніка є найдавніший механізм, популярність якого представляла особливу таємницю, яка потребує особливого захисту, причому така необхідність збереглася і до наших днів. На сьогоднішній день "know how" визнаний найціннішим стратегічним об'єктом, що сприяє інноваційному прогресу. Однак, даний об'єкт повинен бути чітко сформульований, цілеспрямований і правильно використаний за допомогою самостійної, незалежної, індивідуальної, не названої договірної конструкції, так як позбавлення його правового регулювання не дозволить досягнути суті доктрини "know-how".

Не можна сказати, що вчені, які займаються вивченням секрету виробництва "knowhow" єдині в своїх судженнях. Потрашкова О.А. визначає секрет виробництва у вигляді специфічного, індивідуального об'єкта, якому властива двояка природа, яка виникла з моменту утворення в відношенні її режиму комерційної таємниці [94, с. 7].

Ситдигов Р.Б. пропонує, що необхідно вилучити з об'єктів правової охорони у вигляді "Ноу-хау" ті відомості, що носять інформаційний характер, які не є результатом творчої праці [95, с. 21]. Акопян А.А. пропонує вважати "ноу-хау" в якості конфіденційної інформації як технічного, управлінського, так і іншого характеру, вживання якої надає особливі переваги, так як не відома третім особам незалежно від того, запатентована вона чи ні і щодо неї можуть застосовуватися заходи її володарем по її нерозголошенню.

Судження вчених, які вивчають такого роду інформацію зводилися до різного роду судженням, але в підсумку були зібрані разом такі поняття як "секрет виробництва", "know-how", "комерційна таємниця". Тоді можна встановити 2 властиві йому внутрішні особливості такі як:

- не матеріальність;
- можливість застосування "know-how" в різних напрямках.

При формуванні договору про передачу "know-how" повинні бути прийняті до уваги такі умови як: об'єкт, ціна, сам порядок передачі "know-how", термін його передачі, територія, де буде здійснюватися передача, ну і, само собою зрозуміле - конфіденційність переданих відомостей, що становлять "know-how".

Як об'єкт даного договору виступають відомості, будь то виробничі, технічні, економічні, організаційні про підсумки інтелектуальної діяльності, що представляють комерційну цінність, тому що не відомі і не доступні третім особам. Термін, на який здійснюється передача секрету виробництва "knowhow" визначається часом дотримання конфіденційності всіх тих відомостей, які включають секрет виробництва "know-how".

Можемо навести цікавий приклад, де згадується про втрату конфіденційності "know-how". У XIX столітті більшість кухарів того часу мріяли дізнатися за яким рецептом готувався салат "Олів'є", який був винайдений вперше французьким кухарем, який проживав у Москві і тримав в таємниці рецепт приготування салату, проте після закінчення часу кухар помер, забравши з собою цю таємницю. Йшли розмови, що хтось із найближчих помічників Олів'є підглядав за його майстерністю, поки не з'ясував всі інгредієнти даного салату [96, с. 174-176].

Згідно з цим договором набувач "know-how" отримує право на використання секрету виробництва "know-how" з певною метою, а також способами, розписаними в договорі. Велика увага в даному договорі відводиться відповідальності, яка покладається за порушення виключного права на "knowhow". Що стосується особи, яка не правомірно отримало, а в подальшому розповсюдило відомості, що становлять секрет виробництва "know-how", встановлено зобов'язання компенсувати завдані збитки, які пов'язані з порушенням виключного права на секрет виробництва "know-how". Але, якщо особа застосовувала секрет виробництва "Know-how" і не знала, що таке застосування протиправне, буде звільнено від відповідальності. Однак в договорі слід визначити весь процес обчислення збитків, а також їх межі та розміри, слідуючи принципам розумності, сумлінності, справедливості.

Хотілося б відзначити, що на сьогоднішній день секрет виробництва "know-how" в вигляді об'єкта інтелектуальної власності, наприклад, міститься в ст. 1037 ЦК Республіки Киргизстан № 15 від 08.05.1996 [97], а саме: "До об'єктів інтелектуальної власності відносяться:

1. результати інтелектуальної діяльності: твори науки, літератури і мистецтва, виконання, фонограми і передачі організації мовлення, бази даних, топології інтегральних мікросхем, винаходи, корисні моделі.

Промислові зразки, селекційні досягнення, не розкрита інформація (комерційна таємниця), в тому числі секрету виробництва (ноу-хау);

2. кошти індивідуалізації учасників громадянського суспільства, товарів, робіт і послуг, фірмові найменування, товарні знаки (знаки обслуговування), найменування місць походження товарів;

3. інші результати інтелектуальної діяльності та засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів, робіт і послуг у випадках, передбачених цим кодексом або іншими законами ", а також в ст. 980 ЦК Республіки Білорусь, а саме:

1. "До об'єктів права інтелектуальної власності належать:

- результати інтелектуальної творчої діяльності;
- кошти індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів робіт чи послуг.

2. до результатів інтелектуальної, творчої діяльності відносяться:

- твори науки, літератури і мистецтва;
- виконання, постановки, фонограми і передачі організації ефірного і кабельного мовлення;
- винаходи, корисні моделі, промислові зразки;
- селекційні досягнення;
- топології інтегральних мікросхем;
- не розкрита інформація, в тому числі секрет виробництва (ноу-хау);
- інші результати інтелектуальної, творчої діяльності, у випадках передбачених цим кодексом або іншими законодавчими актами ".

3. до засобів індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів, робіт або послуг відносяться:

- фірмові найменування;
- товарні знаки (знаки обслуговування);
- зазначення походження (зазначення походження) товарів;
- інші засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів і послуг в випадках, передбачених цим кодексом та іншими законодавчими актами.

Висновок до розділу

Отже, виникнення, розвиток і правове регулювання рекламних відносин, відносин спонсорства, благодійності, меценатства, відносин по найму транспортних засобів, проходять протягом довгих років, однак, як такого закріплення на правовому рівні, як це можна побачити з практики зарубіжних країн, не знайшло. Ще пару десятків років назад використання і поширення реклами мало не настільки великий попит, яким користується на сьогоднішній день. Аналізуючи досить інтенсивний розвиток даної галузі в зарубіжних країнах, ми можемо зробити висновок, що використовувані нею прийоми і методи правового регулювання рекламної індустрії сприяють тому, що реклама як фактор і явище економічного і соціального характеру займає головне місце на ринку всіх країн.

ВИСНОВОК

Під час написання магістерської роботи було розглянуто питання: поняття непоіменованих договорів та особливості правового регулювання і в результаті дослідження можна дійти до висновку:

1. Непоіменовані договори – це такі договори, модель яких не передбачена в законі.

Крім терміна «непоіменовані» для характеристики договору, не передбаченого законом та іншими нормативними актами, в юридичній літературі використовуються і інші терміни.

Такий договір нерідко називають: безіменним, не мають відповідної кваліфікації, нетиповим, договором незвичайного змісту або навіть аномальним.

Тотожним до поняття «непоіменований договір» є поняття «не передбачений законодавством договір».

Право на укладення непоіменованих договорів є основним елементом фундаментальних принципів договірного права: верховенства права і свободи договору. Сторони, застосовуючи такі договори, можуть здійснювати саморегуляцію договірних відносин в межах диспозитивних норм цивільного законодавства.

В Україні право укладати непоіменовані договори досить стисло закріплено в ч. 1 ст. 6 ЦК України: «Сторони мають право укласти договір, який не передбачений актами цивільного законодавства, але відповідає загальним засадам цивільного законодавства».

2. Свобода укладення непоіменованих договорів є основним принципом побудови відносин сторін. Свобода укладення договору виражається в наступних елементах, що мають вирішальне значення для договірного права: можливості учасників цивільного обороту самостійно вирішувати, слід їм укладати договір чи ні; встановлення для громадян і юридичних осіб реальної свободи у виборі контрагента за договором;

юридичній рівності сторін у процесі досягнення угоди; самостійності сторін у визначенні виду (різновиду) договору, яким вони хочуть підпорядкувати свої правовідносини і можливості укласти договір, в якому містяться елементи різних договорів, передбачених законом або іншим правовим актом або непередбачений взагалі; регулювання взаємовідносин учасників договору переважно диспозитивними нормами.

Необхідно визначити межі свободи, які сприятимуть захисту прав сторін договору, коли певне обмеження законодавчо не закріплено. Такими порушеннями в рамках дозволеного типу поведінки будуть зловживання нерівністю переговорних можливостей, використання обмеженої раціональності і відсутності досвіду контрагента. Межі свободи договору засновані на принципах зобов'язального права, якими формуються загальні рамки дозволеного поведінки. Для встановлення відповідності договору меж договірної волі перевіряється, наскільки він відповідає принципам зобов'язального права. Межами свободи договору є вимоги сумлінності, справедливості, розумності та юридичної рівності сторін правовідносин.

Порушення меж і обмежень свободи договору будуть правопорушеннями і призводитимуть до недійсності договору.

Белов В.А. вказує, що обмеженнями свободи укладення непоіменованих договорів можуть виступати:

- імперативність договірної моделі;
- кваліфікуючі ознаки поіменованих договорів;
- консенсуальна модель укладення непоіменованих договорів

3. Для зручності прийнято виділяти стадії кваліфікації, які допомагають правильно встановити, чи буде договір непоіменованим: визначення найбільш близькою, схожою за правовою природою договірної конструкції, з якої і буде проводитися співвідношення; виявлення імперативних норм, протиріччя яким спричинить за собою неукладення договору; встановлення диспозитивних норм, при відхиленні від яких не

буде продовжувати зберігатися обрана договірна конструкція, і не буде створюватися нова; визначення розширювального тлумачення.

При негативних результатах можна зробити висновок про те, що договір варто розглядати як непоіменований.

4. Щодо правового регулювання таких договорів, то непоіменовані договори в першу чергу регулюються загальними положеннями зобов'язального права. Тому що майже всі непоіменовані договори містять в собі унікальну специфіку, відмінну від передбачених законом і іншими правовими актами угод спрямованість або предмет договору, що в силу його істотної специфіки виключає застосування аналогії закону.

За аналогією закону норми про подібні договори використовуються при неможливості врегулювати правовідносини шляхом застосування умов договору та загальних положень про зобов'язання. Подібність договорів визначається виходячи з їх кваліфікуючих ознак. Збігаються кваліфікуючі ознаки дозволяють застосувати як норми, обумовлені цими ознаками, так і інші норми, якщо це не суперечить суті зобов'язання.

При неможливості використання аналогії закону права та обов'язки сторін непоіменовані договори визначаються за допомогою аналогії права, тобто із загальних засад цивільного законодавства.

Все це було розглянуто у першому розділі.

У другому розділі проаналізовано окремі види непоіменованих договорів, що і було одним із завдань магістерської роботи.

5. У розділі розглянуто: договір про надання медичних послуг, договір трансферу спортсмена, договір про надання освітніх послуг, договір про надання ритуальних послуг, дистриб'юторський договір.

Договір про надання медичних послуг включає в себе: договір про надання косметологічних послуг, договір про репродуктивні права фізичних осіб, договір про надання хірургічних послуг.

Таким чином, в цивільному праві існує дуже багато прикладів непоіменованих договорів і це пояснюється стрімким розвитком договірних відносин та є виразом принципу договірної свободи.

У третьому розділі мова йде про правове регулювання непоіменованих договорів в окремих країнах.

6. Виникнення, розвиток і правове регулювання рекламних відносин, відносин спонсорства, благодійності, меценатства, відносин по найму транспортних засобів, проходять протягом довгих років, однак, як такого закріплення на правовому рівні, як це можна побачити з практики зарубіжних країн, не знайшло. Ще пару десятків років назад використання і поширення реклами мало не настільки великий попит, яким користується на сьогоднішній день. Аналізуючи досить інтенсивний розвиток даної галузі в зарубіжних країнах, ми можемо зробити висновок, що використовувані нею прийоми і методи правового регулювання рекламної індустрії сприяють тому, що реклама як фактор і явище економічного і соціального характеру займає головне місце на ринку всіх країн.

Головні і яскраво виражені відмінності всіх перерахованих видів не названих договорів в їх: особливому об'єкті, цілеспрямованості, індивідуальності, спрямованості цих договорів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
2. Дзера О.В. Цивільне право України. Особлива частина : підручник / за ред.. О.В. Дзери, Н.С. Кузнєцової, Р. А. Майданика. – 3-тє вид. перероб і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2010. – 1176 с.
3. Фазикош В.С. Цивільне право України. Загальна частина : Підручник / В.С. Фазикош, С. Б. Булеца, Р. Б. Олійник та ін..; за ред. С.Б. Булеци. –К. : Знання, 2010. – 631 с.
4. Білоусов Ю.В, Цивільне право України : навч. посіб. / Ю. В. Білоусов, В. А. Ватрас, С. Д. Гринько та ін.; за ред. Р. О. Стефанчука. –К. : Правова єдність, 2009. – 536 с.
5. Шишка Р.Б. Характеристика договорів //Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»: Зб. наук. пр. – К.: НАУ, – 2013. -№ 4 (29). – С.119- 125.
6. Алексєєв І. С. Поняття та функції цивільно-правового договору// Форум права. - 2010. - № 2. - С. 7-10. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2010_2_3
7. Красавчиков О. А. Гражданско-правовой договор: понятие, содержание и функции / О. А. Красавчиков // Межвузовский сборник научных трудов / [редкол.: Верб С. А., Кириллова М. Я., Красавчиков О. А. (отв. ред.) и др.]. – Свердловск, 1980. – С. 3- 20
8. Півовар Д.П. Типовий договір як регулятор договірних відносин// Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. - 2016. - Вип. 3. - С. 57-61. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apvu_2016_3_15

9. Опришко В.Ф. , Шульженко Ф.П., Шимон С. І. Правознавство: Підручник.; За заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. - К.: КНЕУ, 2003. - 767 с.

10. Юридичні терміни. Тлумачний словник/ Ю70 В.Г. Гончаренко, П.П. Андрушко, Т.П. Базова та ін.; за ред. В.Г. Гончаренка. — 2-ге вид., стереотипне.— К.: Либідь, 2004. — 320 с.

11. Юридична енциклопедія: в 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ: Українська енциклопедія, 1998. Т. 2: Д-Й. 1999. 744 с.

12. Тимченко Г. П. Принципи цивільної юрисдикції: Теорія, історія, перспективи розвитку: монографія. Київ: ТОВ Видавництво «Юридична думка», 2006. 412 с.

13. Цивільне право України: Академічний курс: підручник: у 2 т. / за заг. ред. Я. М. Шевченко. Вид. 2-ге, доп. і перероб. Київ: Видавничий Дім «Ін Юре», 2006. Т. 1. Загальна частина. 696 с

14. Теорія держави і права: підручник / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін.; за ред. О. В. Петришина. Харків: Право, 2015. 368 с.

15. Цвік М. В. Підручник “Загальна теорія держави і права”//за ред. М.В. Цвік, О. В. Петришина – Харків “Право”, 2011. – ст. 215-217

16. Чубоха Н.Ф Договірна свобода як засада договірного права України / Н. Ф.Чубоха // Істориико-правовий часопис. - 2018. - № 1. - С. 76-81. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipch_2018_1_17

17. Красавчиков О. А. Диспозитивность в гражданско-правовом регулировании // Советское государство и право. – 1970. – № 1. – С. 45–48.

18. Тихомиров Ю. Дозволено, если не запрещено // Хозяйство и право. – 1988. – № 6. – С. 9–18.

19. Колодій А.М. Принципи права України: монографія / А.М. Колодій. – К. :Юрінком Інтер, 1998.– 342 с

20. Покровский И. А. Основные проблемы гражданского права. — М., 2001. — 353 с.
21. Новицкий И. Б. Римское право. — М., 2002. — 310 с
22. Боднар Т.В. Договірне право України. Загальна частина: навчальний посібн. / Т.В.Боднар, О.В. Дзера, Н.С. Кузнєцова та ін.; за ред. О.В.Дзери. — К.: Юрінком Інтер, 2008. — 896 с
23. Лідовець Р.А. Право сторін на укладення договору, не передбаченого законом, як один із елементів свободи договору / Р.А. Лідовець // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України. Збірник наукових статей. — 2003. — Випуск XI. — С. 97—103
24. Бервено С.М. Проблеми договірного права України : [монографія] / С. М. Бервено. — К. : Юрінком Інтер, 2006. — 392 с. (№8)
25. Горєв В.О. Свобода договору як загальна засада цивільного законодавства України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право; цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / В.О. Горєв. — К., 2007. — 22 с
26. Мигалюк Л.В. Класифікація непоіменованих договорів / Л.В. Мигалюк // Підприємництво, господарство, право. — 2012. — № 2. — С. 18 — 21.
27. Мигалюк Л.В. Правове регулювання непойменованих договорів в цивільному праві України // Підприємництво, господарство, право. — 2012. — № 2. — С. 96 — 100
28. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 06.11.2009 № 9 «Про судову практику розгляду цивільних справ про визнання правочинів недійсними». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0009700-09>
29. Закон України «Про захист економічної конкуренції» від 11 січня 2001 року // Офіційний вісник України. - 2001. - № 7. - Ст. 260.
30. Закон України «Про захист прав споживачів» [Електронний ресурс] від 10 січня 2002 р. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1023-12>.

31. Белов В.А. Перспективы развития общего понятия договора и принципа свободы договора в российском частном праве / В.А. Белов // Свобода договора: сборник статей. – 2016. - № 1. – С. 105-158.

32. Брагинский М. И. Основы учения о непоименованных (безымянных) и смешанных договорах /М. И. Брагинский. -М.:Статут,2007. -79 с.

33. Глуховский А.И. Критерии разграничения непоименованных и смешанных договоров / А.И. Глуховский // Законность и правопорядок в современном обществе. – 2015. - № 23. – С. 49-51

34. Батлер Е. А. Непоименованные договоры / Е. А. Батлер. М.: Экзамен, 2008. - 78 с

35. Мейер Д.И., Русское гражданское право, СПб, 1897, С. 394

36. Романец Ю.В., Система договоров в гражданском праве, М.: Юрист, 2001. - 496 с.

37. Новицкий И.Б., Лунц Л.А. Общее учение об обязательстве. М., 1950, С. 103.

38. Карапетов А.Г, Савельев А.И. Свобода заключения непоименованных договоров и ее пределы // Вестник Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации, 2012, № 4.

39. Поєднання публічно-правових та приватно-правових механізмів регулювання господарських відносин: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, 19-30 жовтня 2007 р., м. Івано-Франківськ. – Івано-Франківськ, 2007. – 319 с

40. Харитонов Є.О. Цивільне право України: [навч. посібник] / За ред. Є.О. Харитонова, Н.Ю. Голубєвої. – К. : Істина, 2009. – 280 с.

41. Ахмедов А.Я. Непоименованные договоры в гражданском праве России / А.Я. Ахмедов / Диссертация на соискание учёной степени канд. юрид. наук. – Саратов, 2014. – 199 с.

42. Майданик Р.А. Договір про надання медичних послуг // Медичне право. – 2010.– № 5(1). – С. 52–66

43. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 р. № 2801-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1993. – № 4. – ст. 19

44. Герц А.А. Окремі аспекти договору про надання медичних послуг / А.А. Герц // Вісник Львівського університету. Серія «Юридична». – 2012. – Вип. 56. – С. 223–228.

45. Герц А. А. Класифікація договорів про надання медичних послуг / А. А. Герц // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право. - 2015. - Вип. 32(2). - С. 16-20. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2015_32%282%29__5

46. Федорченко Н. В. Договірні зобов'язання з надання послуг: проблеми теорії і практики : монографія / Н. В. Федорченко. – К. : НДІ приватного права і підприємництва напн україни, 2015. – 328 с.

47. Булеца С. Б. Істотні та випадкові умови договору сурогатного материнства / С. Б. Булеца // Науковий вісник Ужгородського національного університету, 2014. – Випуск 27. – Том 1. – С. 129–134. – (Серія: Право).

48. Верес І. Я. Проблеми правового регулювання сурогатного материнства / І. Я. Верес // Адвокат: Наука і практика. – 2013. – № 3 (150). – С. 27–31.

49. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2002 № 2947-III : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>

50. Оніщенко О.В., Сурогатне материнство в Україні та за кордоном: порівняльно-правовий аспект / О. В. Оніщенко, П. Ю. Козіна // Юридичний вісник. – 2015. – № 3 (36). – С. 102–108.

51. Таланов Ю. Ю. Правове порівняння договору сурогатного материнства з договором про надання послуг / Ю. Ю. Таланов // Актуальні проблеми науки і практики цивільного, житлового та сімейного права: матеріали між народ. наук.-практ. конф., присвяч. 91-річчю з дня

народження В. П. Маслова, Харків, 15 лютого 2013 р. – Х.: Право, 2013. – С. 367–371

52. Коренга Ю. В. Договір сурогатного материнства у сімейному праві України : автореф. ... дис. канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Цивільне право та цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Ю. В. Коренга. – К., 2014. – 20 с.

53. Юрковська О. Правові аспекти надання послуг з пластичної хірургії / О. Юрковська // Управління закладом охорони здоров'я. – 2014. – № 2. – С. 48.

54. Регламент Федерації футболу України зі статусу і трансферу футболістів. [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://www.ffu.org.ua/files/ndocs_6.pdf

55. Бажанов В.О. Поняття та особливості трансферних контрактів у цивільному праві України [Електронний ресурс] / В. О. Бажанов // Європейські перспективи. - 2014. - № 7. - С. 128-131. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evpe_2014_7_24

56. Ткалич М.О. Спортивні клуби як учасники цивільних правовідносин: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Ткалич Максим Олегович; Одеська національна юридична академія. – Одеса, 2010. – 20 с.

57. Голоденко І.О. Договір про надання освітніх послуг у цивільному праві України. Актуальні проблеми приватного права : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті Ю.С. Червоного (до 90-річчя від дня його народження), м. Одеса, 15 грудня 2017 р. / упор. та відп. ред. І.С. Канзафарова, В.М. Зубар. Одеса : Астропринт, 2017. С. 88–94.

58. Розгон О.В. Специфіка договору про надання освітніх послуг у вищому навчальному закладі / О.В. Розгон // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2013. – Випуск 3. – Том 1. – С. 102–105

59. Похиленко І. С. Правове регулювання надання ритуальних послуг / І. С. Похиленко // Часопис Київського університету права. - 2015. - № 4. - С. 176-179. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkup_2015_4_40

60. Бляхарський Я. Поняття та види договорів про надання ритуальних послуг // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.univer.km.ua/visnyk/223.pdf>.

61. Мартинюк Л. П. Дистриб'юторський договір та його місце в системі цивільно-правових договорів [Електронний ресурс]: Правова держава. - 2018. - № 31. - С. 163-170. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prav_2018_31_21

62. Гражданский кодекс Российской Федерации (часть первая) от 30.11.1994 N 51-ФЗ (ред. от 03.08.2018) / Собрание законодательства РФ, 05.12.1994, N 32, ст.

63. Закон України «Про захист економічної конкуренції» від 11 січня 2001 року // Офіційний вісник України. - 2001. - № 7. - Ст. 260.

64. Закон Китайской Народной Республики «О договорах» [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://chinalawinfo.ru/civil_law/law_contract

65. Reforming the French Law of Obligations. Comparative reflections on the Avant-project de reforme du droit des obligations et de la prescription / Edited by J. Carwright, S. Vogenauer and S. Whittaker. — Oxford and Portland, Oregon, 2009. — 930 p.

66. Михалаке Ю. Место и роль непоименованных договоров в зарубежных странах [Электронный ресурс] / Ю. Михалаке, О. Татар. – 2018. – Режим доступа: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/28-34_0.pdf. УДК 347.440.64(100-87)

67. Закон Армении « О рекламе » №ЗР-55, 30.04.1996 [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://cnp-reklama.ru/zakonarmenii-o-reklame/>.

68. Закон України «Про рекламу» від 03.07.96 р. // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 39 , ст. 181// [Електронний ресурс] – Режим доступу.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/270/96-вр#Text>

69. Закон Республики Молдова N 1227-XIII от 27.06.1997 «О рекламе» Опубликовано в Мониторул Официал № 67-68/555 от 16.10.1997г. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://www.wipo.int/edocs/lexdocs/laws/ru/md/md084ru.pdf>

70. Закон Республики Азербайджан « О рекламе » от 03.10.1997г., №1281-IVQ. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://cnp-reklama.ru/zakon-azerbajdzhana-o-reklame>

71. Закон Республики Кыргызстан « О рекламе » от 24.12.1998 г., № 155, [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://cbd.minjust.gov.kg/act/view/ru-ru/162>

72. Закон Республики Узбекистан « О рекламе » от 25.12.1998 г. N 723- I. “Народное слово”, 6 января 1999 г., N 3,Ведомости Олий Мажлиса Республики Узбекистан, 1999 г., N1, ст. 14

73. Закон Республики Таджикистан « О рекламе » от 01.08.2003 г., № 34, [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/laws/ru/tj/tj031ru.pdf>,

74. Закон Республики Казахстан « О рекламе » от 19.12.2003 г., № 508-II, [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://cnp-reklama.ru/zakonkazakhstana-o-reklame>

75. Закон Российской Федерации « О рекламе » от 13.03.2006 г., N38-ФЗ, [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://www.consultant.ru/document/ cons_doc_LAW_58968

76. Закон Республики Беларусь « О рекламе » от 10.05.2007 г., № 225-З, [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.pravo.by/document/?g uid=3871&p0=h10700225>

77. Шилов О.Ю. Актуальные проблемы гражданского права. Сборник статей № 10, Издательство: Норма, Москва, 2006, 304 с.

78. Turianu Corneliu. Curs de drept civil: Contracte Speciale/Corneliu Turianu.- Bucureşti, Ed. Fundaţiei „România de mâine”, 2000- 80 p

79. Гражданский Кодекс Республики Беларусь №218-3 от 07.12.1998 г., [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.pravo.by/document/?guid=3871&p0=hk9800218>

80. Банковский Кодекс Республики Беларусь №441-3 от 25.10.2000 г. Национальный реестр правовых актов Республики Беларусь, 2002 г., № 128, 2/897.

81. Кодекс Республики Беларусь № 194-3 от 21.04.2003 г. «Об Административных Правонарушениях», [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://base.spinform.ru/show_doc.fwx?rgn=14895

82. Закон Кыргызской Республики № 119 от 06.11.1999г. «О Меценатстве и благотворительной деятельности» Настоящий Закон вступает в силу с момента опубликования («Эркин Тоо» от 17 ноября 1999 года N 90).

83. Закон Республики Таджикистан №18 от 22.04. 2003 г. «О благотворительной деятельности» [Электронный ресурс] – Режим доступа: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_7495

84. Закон Республики Узбекистан »№ЗРУ- 96 от 02.05. 2007 г. «О благотворительности» «Народное слово», 3 мая 2007 г. «Собрание законодательства Республики Узбекистан», 2007 г., N 17-18, ст. 174, Ведомости палат Олий Мажлиса Республики Узбекистан, 2007, N 5, ст. 218.

85. Закон України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 25, ст.252 // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17#Text>

86. Закон Российской Федерации № 135-ФЗ от 11.08.1995г. «О благотворительной деятельности и благотворительных организациях»,

[Электронный ресурс] – Режим доступа: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_7495

87. Закон Албании №7892 от 21.12.1994 г. «О спонсорстве», [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://studfiles.net/preview/3923649/page:2>

88. Гражданский Кодекс Республики Казахстан № 268- 13ХІІІ от 27.12.1994, [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://bestprofi.com/document/444026374;jsessionid=9D4579351CB4FB3024C947E25B7B44E> В?0,

89. Корнийчук Г. А. Договоры аренды, найма и лизинга. М.: ИТК «Дашков и К», 2009, 157 с.

90. Гражданский Кодекс Штата Луизиана (в редакции закона 1991 г.), [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://pravo.hse.ru/intprilaw/doc/020102>

91. Гражданский Кодекс Франции (Кодекс Наполеона) 1804 г., [Электронный ресурс] – Режим доступа: <https://studfiles.net/preview/2094241/page:34>

92. Транспортный Кодекс Франции № 2010-1307 от 28.10.2010 г., [Электронный ресурс] – Режим доступа: https://ru.wikipedia.org/wiki/Морское_торговое_право_Франции#Транспортный_кодекс_Франции_2010_г.,_его_структура_и_содержание

93. Новосёлова, Л.А. Право интеллектуальной собственности. Том 4. // Патентное право. // Москва: Статут, 2019. 659 с. ISBN 978-5-83-54-1556-4.

94. Правовой режим секретов производства (ноу-хау): информационно-правовые аспекты : автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. юрид. наук : специальность 12.00.14 / Потрашкова Ольга Александровна ; [Ин-т государства и права РАН]. - Москва, 2009. - 22 с.

95. Правовая охрана ноу-хау как результата интеллектуальной деятельности : диссертация ... кандидата юридических наук : 12.00.03 /

Ситдиков Руслан Борисович; [Место защиты: С.-Петерб. гос. ун-т экономики и финансов]. - Казань, 2011. - 191 с.

96. Ершов А.С. Кулев В.К. Хищение секрета производства „ноу-хау”. В: Надежность и качество. 2011, № 1, с. 174-176. ISSN 2220-6418.

97. Гражданский кодекс Республики Киргизстан № 15 от 08.05.1996. №16 [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://minjust.gov.kg/ru/content/313>.

ДОГОВІР
про надання медичних послуг

Місто _____

“___” _____ 20__ р.

Замовник: Відділ охорони здоров'я _____ районної державної адміністрації, в особі _____, що діє на підставі Законів України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти», Цивільного кодексу України, Господарського кодексу України, Постанови Кабінету Міністрів України 955 Кабінету Міністрів України від 11 липня 2002 року, з однієї сторони,

та
Виконавець: комунальне некомерційне підприємство „_____ центральна районна лікарня”, в особі _____, що діє на основі Статуту, ліцензії Міністерства охорони здоров'я України від № та сертифікату про державну акредитацію від ... № ..., з іншої сторони, уклали даний Договір про наступне:

1. Предмет договору

Замовник доручає, а Виконавець бере на себе зобов'язання щодо надання медичних послуг населенню _____ району в обсязі та умовах, встановлених даним Договором.

2. Права та обов'язки Замовника

Замовник зобов'язується:

2.1 Передати Виконавцю фінансові ресурси з районного бюджету на 2005 рік в загальній сумі тисяч гривень з метою забезпечення умов для виконання зобов'язань Виконавця щодо організації медичного обслуговування населення _____ району, в тому числі:

послуг із забезпечення стаціонарної допомоги –	тисяч гривень,
послуг із забезпечення поліклінічної допомоги –	тисяч гривень,
.....	– тисяч гривень,
.....	– тисяч гривень.

2.2 Здійснювати своєчасне фінансування Виконавця відповідно до умов, зазначених у пункті 4 цього Договору.

2.3 Переглядати загальну суму фінансування Виконавця, визначену пунктом 2.1 цього Договору, у разі збільшення загального обсягу бюджетних асигнувань на фінансування системи охорони здоров'я, ухваленого відповідним рішенням _____ районної ради.

3. Права та обов'язки Виконавця

3.1 Виконавець зобов'язується:

3.1.1 Забезпечувати населення медичними послугами згідно з обсягом та в порядку, передбаченому Програмою подання громадянам гарантованої державою безоплатної медичної допомоги, затвердженою Постановою Кабінету Міністрів України від 11 липня 2002 р. № 955 в межах переданих Замовником за даним Договором фінансових ресурсів.

3.1.2 Забезпечити функціонування необхідної для надання послуг, що зазначені в пункті 3.1.1 цього Договору, кількості стаціонарних ліжок, кількості та номенклатури медичного та допоміжного персоналу.

3.1.3 У процесі надання медичних послуг клінічного спрямування застосовувати відповідні положення:

- Тимчасових уніфікованих стандартів медичних технологій діагностично-лікувального процесу стаціонарної допомоги дорослому населенню та Тимчасових стандартів обсягів діагностичних досліджень, лікувальних заходів та критеріїв якості лікування дітей, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 27 липня 1998 р. № 226;

- Нормативів надання медичної допомоги дорослому населенню в амбулаторно-поліклінічних закладах, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 28 грудня 2002 р. № 507;

- Тимчасових нормативів надання медичної допомоги дитячому населенню в умовах амбулаторно-поліклінічних закладів, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 28 грудня 2002 р. № 502;

- Нормативів надання стаціонарної акушерсько-гінекологічної та неонатологічної допомоги, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 29 грудня 2003 р. № 620;

- Нормативів надання медичної допомоги жіночому населенню за спеціальністю „Акушерство і гінекологія” в умовах амбулаторно-поліклінічних лікувальних закладів, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 28 грудня 2002 р. № 503;

- Клінічних протоколів;

- інших офіційних документів Міністерства охорони здоров'я, що стосуються нормативів надання медичної допомоги.

3.1.4 У процесі своєї діяльності забезпечувати дотримання встановлених Конституцією України та іншими законами прав людини та прав пацієнтів.

3.1.5 У процесі надання медичних послуг, передбачених пунктом 3.1.1 цього Договору, керуватися плановими критеріями ефективності діяльності, зазначеними у Додатку № 1, що є невід'ємною складовою частиною даного Договору.

3.1.6 Надавати Замовнику інформацію про потоки пацієнтів та дотримання стандартів якості наданих медичних послуг відповідно до чинного законодавства та згідно з Додатком № 2 до цього Договору.

3.1.7 Звітувати перед Замовником про результати своєї фінансової діяльності згідно з офіційними статистичними формами, встановленими законодавством.

3.1.8 Забезпечити рівень заробітної плати персоналу на рівні, не нижчому за розміри посадових окладів (ставок заробітної плати) відповідних категорій працівників бюджетних закладів охорони здоров'я, встановлених Постановою Кабінету Міністрів України від 7 лютого 2001 р. № 134.

3.1.9 У порядку та обсягах, встановлених законодавством, здійснювати сплату відповідних відрахувань на соціальне страхування та пенсійне забезпечення працівників.

3.2 Виконавець має право:

3.2.1 Самостійно на свій розсуд здійснювати реорганізацію, перерозподіл та перепрофілювання ліжкового фонду та штатного персоналу відповідно до обсягу послуг, що надаються, з врахуванням вимог, передбачених пунктом 3.1.2 цього Договору.

3.2.2 Залучати додаткові джерела фінансування (включаючи джерела солідарного фінансування, благодійні внески, гуманітарну допомогу тощо) для медикаментозного

забезпечення стаціонарної медичної допомоги у разі дефіциту фінансових ресурсів в порядку, що не суперечить чинному законодавству.

4. Порядок фінансових розрахунків

4.1 Замовник перераховує кошти на розрахунковий рахунок Виконавця відповідно до затвердженого фінансового плану щомісяця не пізніше числа поточного місяця.

5. Цілі та показники ефективності діяльності Виконавця

5.1. Цілями діяльності Виконавця в рамках цього Договору є:

5.1.1 Забезпечення надання медичних послуг відповідно до вимог, зазначених у пунктах 3.1.1 та 3.1.3 цього Договору.

5.1.2 Підвищення ефективності використання наявних ресурсів.

5.2 Для оцінки ефективності використання Виконавцем наявних ресурсів як загальні орієнтири будуть використовуватися наступні показники:

5.2.1 Середня тривалість стаціонарного лікування на кінець строку дії цього Договору Виконавцем має бути зменшена на 10% у порівнянні з показником попереднього 200... року.

5.2.2 Кількість стаціонарних ліжок на кінець строку дії цього Договору Виконавцем має бути зменшена на 10% у порівнянні з показником попереднього 200... року.

5.2.3 Виконавець має забезпечити:

- виконання щонайменше амбулаторних хірургічних операцій з розрахунку на 10 тисяч населення;

- лікування у денному стаціонарі щонайменше пацієнтів з розрахунку на 10 тисяч населення;

- лікування в домашньому стаціонарі щонайменше пацієнтів з розрахунку на 10 тисяч населення.

5.2.4 На кінець строку дії Договору Виконавець за рахунок перерозподілу коштів, переданих йому Замовником в рамках цього Договору, має збільшити витрати на придбання лікарських засобів, медичних матеріалів, медичного інструментарію й обладнання на 15% у порівнянні з видатками 2004 року.

6. Інші умови

Цей Договір не поширюється на надання платних медичних послуг, що зазначені у відповідному переліку, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України від 17 вересня 1996 року № 1138.

7. Припинення дії Договору та відповідальність сторін

7.1 Даний Договір набирає чинності з 20... року після погодження з районною радою та є дійсним до

7.2 Договір може бути розірваний будь-якою з сторін у разі порушення виконання договірних зобов'язань другою стороною за умови обов'язкового письмового попередження ініціатором припинення дії Договору другої сторони за чотири тижні до кінця поточного кварталу.

7.3 Після закінчення терміну дії Договору, якщо сторони продовжують виконувати його умови, договір вважається поновленим на невизначений термін, але кожна з сторін має право припинити його дію, письмово попередивши про це другу сторону не пізніше ніж за чотири тижні до кінця поточного кварталу.

7.4 За невиконання чи неналежне виконання зобов'язань за даним Договором сторони несуть відповідальність відповідно до чинного законодавства.

7.5 У разі дострокового припинення дії цього Договору, витрати, які здійснив Замовник, відшкодуванню не підлягають.

7.6 Даний Договір укладено у двох оригінальних примірниках, що мають однакову юридичну силу: по одному примірнику для кожної сторони.

Замовник	Виконавець
<i>Підпис</i>	<i>Підпис</i>
<i>Юридична адреса</i>	<i>Юридична адреса</i>
<i>Банківські реквізити</i>	<i>Банківські реквізити</i>

ДОГОВІР № _____

ПРО НАДАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ

Цей ДОГОВІР ПРО НАДАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ (надалі по тексту - Договір) укладено та підписано в селі

Білогородка Києво-Святошинського району Київської області
_____ 2018 року між:

ТОВАРИСТВОМ З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ЗАКЛАД ЗАГАЛЬНОЇ
СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ І – ІІІ СТУПЕНІВ – ДОШКІЛЬНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«АСТОР» (надалі по тексту Договору – «ВИКОНАВЕЦЬ» або «ОСВІТНІЙ
ЗАКЛАД»), в особі директора

_____, який

діє на підставі статуту, та

БАТЬКАМИ ДИТИНИ (мати, батько, законний представник (опікун))

(надалі по тексту Договору – Замовник), що є батьком, матір'ю, опікуном
(необхідне підкреслити) дитини

_____,
дата народження: _____ (надалі по тексту Договору – Дитина),
надалі по тексту Договору разом іменуються – Сторони, а кожен окремо – Сторона,
кожна Сторона гарантує іншій Стороні, що володіє необхідною дієздатністю, а
також всіма правами і повноваженнями, необхідними і достатніми для укладення і
виконання Договору відповідно до його умов, один з батьків, який підписує цей
Договір, гарантує, що погодив його умови і факт укладення з другим з
батьків (за його наявності),

1. ПРЕДМЕТ ДОГОВОРУ.

1.1. Відповідно до умов цього Договору та за замовленням Замовника Виконавець зобов'язується надавати Замовникові освітні Послуги (надалі - Послуги) початкової загальної освіти Дитини у відповідності до вимог Державного стандарту початкової загальної освіти, затвердженого Кабінетом Міністрів України (Постанова КМУ № 87 від 21.02.2018), у визначений Договором час та у відповідності до Правил та умов навчання та внутрішнього розпорядку Освітнього закладу (далі – Правила), що розміщені для вільного доступу на сайті Виконавця (Astor.school) або на стенді в приміщенні Освітнього закладу, а Замовник зобов'язується приймати Послуги та вчасно оплачувати їх.

1.2. Місце надання Послуг (Місце розташування Освітнього закладу) – 08140, Київська область, Києво-Святошинський район, село Білогородка, провулок Ювілейний, будинок 4.

1.3. Час і періодичність надання Послуг визначаються Правилами, які є його невід'ємною частиною.

1.4. Надання додаткових Послуг, що не обумовлені в Правилах, надаються за окремого погодження Сторонами умов їх надання та за окрему плату.

2. ОBOB'ЯЗКИ ВИКОНАВЦЯ

2.1. Забезпечити відповідність рівня надання Послуг вимогам Державного стандарту початкової загальної освіти, затвердженого Кабінетом Міністрів України (Постанова КМУ № 87 від 21.02.2018).

2.2. Під час надання Послуг проявляти повагу до особистості Дитини, оберігати її від будь-якого фізичного та/чи психологічного тиску, забезпечити умови зміцнення морального, психологічного та фізичного здоров'я, емоційного благополуччя Дитини з урахуванням її індивідуальних особливостей.

2.3. При повній оплаті Послуг Замовником зберігати протягом оплаченого строку навчання за Дитиною місце в класі у разі хвороби, лікування, карантину, відпустки батьків, канікул та інших випадків пропуску занять з поважних причин.

3. ОBOB'ЯЗКИ ЗАМОВНИКА

3.1. Надати Виконавцеві достовірну і повну інформацію про себе, Дитину, стан фізичного та психологічного здоров'я Дитини, про будь-які наявні обмеження щодо можливості споживання Дитиною харчових продуктів та напоїв, участі у масових та спортивних заходах, у іграх та заняттях, про будь-які протипоказання та іншу важливу інформацію про Дитину. Нести відповідальність за завдання шкоди життю і здоров'ю Дитини, які настали по причині ненадання вказаної в цьому пункті інформації, адміністрації Освітнього закладу.

3.2. Своєчасно вносити оплату за надання Послуг у відповідності до умов цього Договору.

4. ПРАВА ВИКОНАВЦЯ

4.1. Вносити пропозиції і рекомендації Замовникові щодо вдосконалення розвитку, виховання і навчання Дитини поза межами Дитячого садка.

4.2. Залучати до надання Послуг третіх осіб (профільних спеціалістів, педагогів, психолога, логопеда та інших), залишаючись відповідальним перед Замовником за якість надання Послуг.

4.3. Відмовити Замовникові у наданні Послуг у разі недоцільності їх надання внаслідок індивідуальних здібностей Дитини, особливостей фізичного та/або психологічного стану Дитини, що роблять неможливим або недоцільним надання Послуг; якщо є підстави вважати, що Дитина є хворою (при цьому достатньо наявної симптоматики).

4.4. Припинити надання Послуг у разі прострочення здійснення Замовником попередньої оплати Послуг більше ніж на 5 (п'ять) днів.

4.5. Розірвати цей Договір в односторонньому порядку без будь-яких пояснень, попередивши про це Замовника не менше ніж за 30 (тридцять) днів, повернувши при цьому всі отримані від Замовника кошти за поточний Навчальний рік.

5. ПРАВА ЗАМОВНИКА

- 5.1. Розірвати цей Договір в односторонньому порядку, попередивши про це Виконавця не менше ніж за 30 (тридцять) днів.
- 5.2. Користуватись Послугами відповідно до умов цього Договору, додатків до цього, Правил.
- 5.3. Вимагати виконання умов цього Договору.
- 5.4. Обирати види додаткових Послуг.

6. УМОВИ ТА ТЕРМІНИ ОПЛАТИ ПОСЛУГ

- 6.1. Вартість Послуг та порядок їх оплати за цим Договором встановлюється та залишається незмінною на весь строк дії Договору.
- 6.2. В Освітньому закладі встановлено Навчальний рік тривалістю 9 (дев'ять) місяців, який починається 01 вересня та закінчується 31 травня.
- 6.3. Період з 01 червня по 31 серпня відповідного календарного року є Оздоровчим періодом. Розвиваючі заняття, організація дозвілля Дитини, перебування Дитини в Літньому таборі Освітнього закладу протягом Оздоровчого періоду окремо замовляються та отримуються Замовником та підлягають окремій оплаті відповідно до встановленої Освітнім закладом вартості.
- 6.4. Вартість Послуг за період одного Навчального року становить 3500 (три тисячі п'ятсот) доларів США. Оплата Вартості Послуг за період першого Навчального року здійснюється в національній валюті України – гривні, по курсу долара США, встановленого Національним банком України на день здійснення оплати, в наступному порядку:
 - 6.4.1. Перший платіж, у розмірі 50% Вартості Послуг або у розмірі 100% Вартості Послуг, Замовник зобов'язується здійснити протягом 15 робочих днів з дня укладення цього Договору .
 - 6.4.2. Другий платіж у розмірі 50% Вартості Послуг, у випадку, якщо перший платіж було здійснено в розмірі 50 % Вартості Послуг, Замовник зобов'язується здійснити до 31 грудня 2018 року.
- 6.5. Оплата за наступні Навчальні роки здійснюється в наступному порядку:
 - 6.5.1. Перший платіж, у розмірі 50% Вартості Послуг або у розмірі 100% Вартості Послуг, Замовник зобов'язується здійснити до 15 червня поточного року.
 - 6.5.2. Другий платіж у розмірі 50% Вартості Послуг, у випадку, якщо перший платіж було здійснено в розмірі 50 % Вартості Послуг, Замовник зобов'язується здійснити до 31 грудня поточного року.
- 6.6. Виконавець не заперечує, а натомість буде сприяти доступними йому способами, отриманню Замовником послуги, що надається ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» - «Оплата частинами» задля оплати Замовником Послуг Виконавця.
При цьому, в будь-якому випадку, кошти за оплату Послуг повинні бути зараховані на банківський рахунок Виконавця в порядку, передбаченому п. 6.4. цього Договору.
- 6.7. Вартість Послуг не підлягає перегляду Сторонами, окрім випадку коливання курсу долара США, встановленого Національним банком України, в сторону подорожчання більше ніж на 40% на день перегляду у порівнянні з курсом долару

США, встановленого Національним банком України, на день укладення цього Договору.

В такому випадку, Виконавець зобов'язується зменшити Вартість послуг до приведення її до рівня вартості в гривні станом на день укладення цього Договору.

6.8. Окрім Вартості Послуг, Замовник одноразово сплачує безповоротний Вступний внесок, який становить 500 (п'ятсот) доларів США. Оплата Вступного внеску здійснюється протягом 5 (п'яти) робочих днів з дня укладення цього

Договору в національній валюті України – гривні, по курсу долара США, встановленого Національним банком України на день здійснення оплати. Вступний внесок є оплатою за бронювання місця для Дитини у відповідному класі Освітнього закладу і не повертається у випадку дострокового розірвання цього Договору за ініціативи Замовника.

6.9. Послуги з забезпечення харчування Дитини в Освітньому закладі не є предметом цього Договору та оплачуються окремо.

7. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СТОРІН

7.1. У випадку порушення зобов'язання, що виникає з цього Договору, надалі іменується – Порушення Договору, Сторони несуть відповідальність, визначену цим Договором та чинним законодавством України. Порушенням Договору є його невиконання або неналежне виконання, тобто виконання з порушенням умов, визначених цим Договором.

7.2. Жодна із Сторін не несе відповідальність за невиконання або неналежне виконання своїх зобов'язань за цим Договором, якщо таке невиконання чи неналежне виконання обумовлено дією обставин непереборної сили (форс-мажорних обставин).

8. ЗМІНИ ТА РОЗІРВАННЯ ДОГОВОРУ

8.1. Договір може бути розірвано достроково у наступних випадках: 8.1.1. Замовником в односторонньому порядку шляхом подання Виконавцеві письмової заяви про розірвання Договору за 30 (тридцять) днів до запланованої дати розірвання Договору.

8.1.2. Виконавцем в односторонньому порядку на підставах та умовах, передбачених цим Договором та діючим законодавством України.

9. ДІЯ ДОГОВОРУ

9.1. Цей Договір вважається укладеним і набирає чинності з моменту його підписання Сторонами та припиняє

свою дію 31 травня _____ року.

9.2. З моменту сплати Вступного внеску Освітній заклад зараховує Дитину до _____ класу.

9.3. Зміни у цей Договір можуть бути внесені тільки за домовленістю Сторін, яка оформлюється додатковим договором до цього Договору.

9.4. Підписанням цього Договору, Замовник безумовно і безвідклично визнає придатність приміщення Освітнього закладу для належного надання Послуг і здійснення всіх дій, описаних в цьому Договорі і додатках до нього та приймає всі умови цього Договору без зауважень до них.

9.5. Підписанням цього Договору, Замовник дає згоду на збір та використання інформації щодо персональних даних Замовника та Дитини з метою отримання Замовником Послуг та належної організації ведення діловодства, реалізації адміністративних, господарських, цивільно-правових правовідносин, відповідно до вимог чинного законодавства України.

9.6. Факт надання Послуг підтверджується підписаним Сторонами Актом про надані Послуги (далі по тексту Договору – Акт). Сторони домовилися підписувати Акти по закінченню кожного Навчального року. Замовник зобов'язаний підписати та повернути Виконавцеві Акт протягом 5 (п'яти) робочих днів з дня закінчення Навчального року. В будь-якому разі Послуги вважаються наданими належним чином та прийнятими Замовником, якщо протягом 5 (п'яти) робочих днів з дня закінчення Навчального року Замовник не повернув підписаний Акт та не заявив свої вмотивовані претензії щодо якості наданих Послуг.

10. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

10.1. Підписання цього Договору Замовник заявляє, що всі умови цього Договору йому зрозумілі, він ознайомлений з Правилами, їх зміст зрозумілий, Замовник приймає їх безумовно і в повному обсязі.

11. МІСЦЕЗНАХОДЖЕННЯ ТА РЕКВІЗИТИ СТОРІН ВИКОНАВЕЦЬ

Директор

ЗАМОВНИК

П.І.Б.

АДРЕСА ПРОЖИВАННЯ

ТЕЛ.

Підпис

Договір № _____

про надання ритуальних послуг

м. Мелітополь

«___» _____ 20__ р

Ритуальна служба міста Мелітополя - комунальне підприємство «Ритуальна служба «Ритуал» Мелітопольської міської ради Запорізької області, в особі директора _____, який діє на підставі Статуту, з одного боку (далі - Ритуальна служба) та Суб'єкт господарської діяльності _____ в особі _____, який діє на підставі _____ з другого боку (далі - Виконавець послуг) уклали цей договір (далі – Договір) про таке:

1. Предмет Договору

- 1.1. Предметом договору є надання ритуальних послуг.
- 1.2. Взаємовідносини між Ритуальною службою і Виконавцем послуг регулюються Конституцією України, Законом України «Про поховання та похоронну справу», іншим законодавством України, рішеннями сесії Мелітопольської міської ради Запорізької області, її виконавчого комітету, та цим Договором.
- 1.3. Господарські відносини між Ритуальною службою та Виконавцем послуг визначаються за згодою сторін.

2. Мета Договору

- 2.1. Метою Договору є регулювання взаємовідносин між Ритуальною службою та суб'єктами господарської діяльності незалежно від форм власності, що виявили бажання працювати на ринку ритуальних послуг міста Мелітополя.

3. Права сторін

- 3.1. Ритуальна служба м. Мелітополя має право:
 - 3.1.1. Здійснювати організацію та проведення поховання.
 - 3.1.2 Надавати ритуальні послуги, не передбачені необхідним мінімальним переліком окремих видів ритуальних послуг, виготовляти та реалізовувати згідно з чинним законодавством предмети ритуальної належності.
 - 3.1.3. Вимагати від Виконавця якості послуг, що надаються згідно з основними вимогами законодавства у сфері ритуальних послуг.
 - 3.1.4. Вимагати від Виконавця виконання умов цього Договору.
 - 3.1.5. Вимагати від Виконавця при виконанні ритуальних послуг Замовникові чіткого дотримання Переліку вимог щодо порядку організації поховання і ритуального обслуговування населення в м. Мелітополі, затвердженого рішенням виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області.

3.2. Виконавець послуг має право:

3.2.1. Надавати ритуальні послуги відповідно до необхідного мінімального переліку окремих видів ритуальних послуг після встановлення вартості таких послуг виконавчим комітетом Мелітопольської міської ради Запорізької області.

3.2.2. Відповідно до договору-замовлення надавати ритуальні послуги:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____

3.2.3. Самостійно, на підставі звернення осіб, які зобов'язалися поховати померлого, виготовляти та реалізовувати предмети ритуальної належності, якщо вони відповідають державним стандартам та встановленій вартості, як це передбачено чинним законодавством (стаття 12 Закону України «Про поховання та похоронну справу»).

3.2.4. Проводити поховання померлого за умови наявності у замовника довідки про виділення місця для поховання від Ритуальної служби.

3.2.5. Вимагати від Ритуальної служби м. Мелітополя виконання умов цього Договору.

4. Обов'язки сторін

4.1. Ритуальна служба зобов'язана:

4.1.1. Відповідно до договору-замовлення забезпечити організацію та проведення поховання померлого у встановленому законодавством порядку, з урахуванням волевиявлення померлого, висловленого при житті, а в разі його відсутності, з урахуванням побажання родичів.

4.1.2. Безоплатно виділяти місця для поховання померлого чи урни з прахом померлого на кладовищах міста.

4.1.3. Реєструвати поховання та перепоховання померлих у Книзі реєстрації поховань та перепоховань.

4.1.4. Видавати користувачу місця поховання свідоцтво про поховання.

4.1.5. Видавати на замовлення громадян довідки про наявність поховання померлого на кладовищах.

4.1.6. У місцях оформлення договорів-замовлень надати Замовникові (виконавцю волевиявлення або особі, яка зобов'язалася поховати померлого) наочну інформацію, стосовно:

- виконавців послуг, з якими укладені Договори про надання ритуальних послуг, їх адреси та режим роботи;
- переліку ритуальних послуг, які надаються Ритуальною службою та суб'єктами господарювання, з якими укладені Договори про надання ритуальних послуг, із зазначенням вартості, особливостей та термінів виконання замовлення;
- іншої інформації, згідно з вимогами чинного законодавства.

4.1.7. Створити рівні умови Виконавцям послуг.

4.1.8. Здійснювати інші функції відповідно до Закону України «Про поховання та похоронну справу».

4.2. Виконавець послуг зобов'язаний:

- 4.2.1. Подати до Ритуальної служби перелік ритуальних послуг, їх характеристику та вартість. У разі внесення змін до вартості ритуальних послуг Виконавець послуг протягом тижня забезпечує доведення нової ціни до Ритуальної служби.
- 4.2.2. Подати до Ритуальної служби перелік ритуальних послуг відповідно до необхідного мінімального переліку окремих видів ритуальних послуг їх характеристику та вартість, встановлену виконавчим комітетом Мелітопольської міської ради Запорізької області протягом двох місяців з дати укладання договору.
- 4.2.3. При наданні ритуальних послуг Замовникові чітко дотримуватися Переліку вимог щодо порядку організації поховання і ритуального обслуговування населення в м. Мелітополя, затвердженого рішенням виконавчого комітету Мелітопольської міської ради Запорізької області.
- 4.2.4. При виконанні ритуальних послуг на кладовищі гарантувати збереження могил та намогильних споруд, інших елементів благоустрою могил, що розміщені поруч з новими похованнями, та відшкодовувати матеріальні збитки у разі їх пошкодження.
- 4.2.5. Забезпечити у доступному для огляду місці надання замовнику наочної інформації про Ритуальну службу, її адресу, телефон, режим роботи.
- 4.2.6. Видавати працівникам, які беруть участь у наданні ритуальних послуг, відповідні посвідчення.
- 4.2.7. Надавати послуги якісно і своєчасно.
- 4.2.8. Вести реєстрацію (облік) довідок про виділення місця для поховання отриманих від Замовника.
- 4.2.9. Приймати участь в облаштуванні та благоустрою місць поховань.
- 4.2.10. Під час надання послуг дотримуватися умов цього Договору.

5. Відповідальність сторін

- 5.1. У випадку порушення зобов'язань, що визначені цим Договором, сторони несуть відповідальність, визначену цим Договором та чинним законодавством України.
- 5.2. Порушенням договору є його невиконання або неналежне виконання, тобто виконання з порушенням умов, визначених змістом цього Договору.
- 5.3. Ритуальна служба несе відповідальність:
 - 5.3.1. За ненадання інформації Замовникові про Виконавців послуг та перелік ритуальних послуг, що можуть надаватися ними.
 - 5.3.2. За неякісну і несвоєчасну організацію поховання.
- 5.4. Виконавець послуг несе відповідальність:
 - 5.4.1. За порушення термінів надання ритуальних послуг, встановлених договором-замовленням, згідно з вимогами Закону України «Про захист прав споживачів».
 - 5.4.2. За неякісне надання ритуальних послуг, встановлених договором-замовленням, згідно з вимогами Закону України «Про захист прав споживачів».
 - 5.4.3. За самовільне бронювання місць для майбутніх поховань на кладовищі.
 - 5.4.4. За самовільне оформлення свідоцтв про поховання.
 - 5.4.5. За ненадання інформації щодо проведених поховань померлих.
 - 5.4.6. За недотримання положень чинного законодавства в частині вимог затверджених державних стандартів, інших норм і правил, встановлених законодавством при наданні Ритуальних послуг.

5.4.7. За надання ритуальних послуг відповідно до необхідного мінімального переліку окремих видів ритуальних послуг без встановленої вартості таких послуг виконавчим комітетом Мелітопольської міської ради Запорізької області.

5.4.8. За неподання до Ритуальної служби переліку ритуальних послуг відповідно до необхідного мінімального переліку окремих видів ритуальних послуг, їх характеристики та вартості, встановленої виконавчим комітетом Мелітопольської міської ради Запорізької області.

6. Інші умови

6.1. Усі додатки та додаткові угоди до цього Договору є невід'ємною частиною Договору.

6.2. Умови цього Договору можуть бути змінені шляхом укладення відповідних додаткових угод.

7. Прикінцеві положення

7.1. Договір набирає чинності з моменту його підписання і діє до _____ 20_____.

7.2. Договір укладається у двох примірниках (по одному для кожної сторони), які мають однакову юридичну силу.

7.3. Договір може бути розірваний Ритуальною службою в односторонньому порядку у випадку виявлення систематичних порушень умов цього Договору та норм законодавства, що регулює відносини у сфері ритуальних послуг.

7.4. Ритуальна служба зобов'язана повідомити іншу сторону про розірвання Договору.

8. Реквізити сторін

Комунальне підприємство

Суб'єкт господарської діяльності

«Ритуальна служба «Ритуал»

Мелітопольської міської ради

Запорізької області

(підпис)

(підпис)

Дистрибуційний Договір

М....., року

ПОСТАЧАЛЬНИК:....., в особі....., що діє на підставі....., з однієї сторони, та

ДИСТРИБ'ЮТОР:....., в особі....., що діє на підставі....., з другої сторони,

(в подальшому разом іменуються "Сторони", а кожна окремо – "Сторона") беручи до уваги те, що

ПОСТАЧАЛЬНИК є виробником товарів зазначених в додатках до цього договору (надалі іменуються як "ТОВАРИ"), а

ДИСТРИБ'ЮТОР бажає отримати від постачальника, виключне право на продаж і розповсюдження Товарів в, за винятком (надалі іменовані як "ТЕРИТОРІЯ"), уклали цей Дистрибуційний договір (надалі іменується "Договір") про таке.

1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1.1. Постачальник на термін дії цього Договору призначає Дистриб'ютора в якості єдиного і ексклюзивного дистриб'ютора з продажу товарів на Території. Дистриб'ютор зобов'язаний докласти максимальних зусиль для стимулювання продажу товарів.

1.2. На умовах даного договору Постачальник зобов'язується передати у власність Дистриб'юторові товари, а Дистриб'ютор зобов'язується прийняти та оплатити Товари.

1.3. Найменування, одиниці виміру та загальна кількість Товарів, що підлягає поставці за цим Договором, її часткове співвідношення (асортимент, сортамент, номенклатура), визначаються специфікацією (надалі іменується "Специфікація"), що є додатком N 1 до цього Договору.

1.4. Якість товарів, що поставляється за цим Договором, має відповідати (вказати найменування стандартів, ТУ, іншої технічної документації або зазначити зразок).

1.5. Гарантійний строк щодо товарів, яка поставляється за цим Договором, складає

1.6. Умови цього Договору викладені Сторонами у відповідності до вимог Міжнародних правил щодо тлумачення термінів "Інкотермс" (в редакції 2010 року), які застосовуються із урахуванням особливостей, пов'язаних із внутрішньодержавним характером цього Договору, а також тих особливостей, що впливають із умов цього Договору.

2. ПОРЯДОК ПОСТАВКИ ТОВАРІВ

2.1. Постачальник відвантажує товари на Територію виключно на адресу Дистриб'ютора.

2.2. Постачальник буде, в міру своїх можливостей, виконувати всі замовлення на Товари, отримані від Дистриб'ютора.

2.3. Доставка здійснюється на склад Дистриб'ютора. Договірна ціна з включає доставку до вказаного складу.

2.4. Поставка товарів за цим Договором здійснюється у такі строки:

- 2.5. Місце здійснення поставки товарів Постачальником
- 2.6. Відвантаження товарів здійснюється (вказати спосіб відвантаження товарів Постачальником)
- 2.7. Товари передаються в тарі і упаковці, що відповідає: (стандарт, ГОСТ, ДСТУ, інша технічна документація).
- 2.8. Додаткові умови:
- 2.9. Постачальник повинен надати Дистриб'ютору будь-які дозволи чи документи, які мають право вимагати державні органи у зв'язку з продажем Товарів на Території. Постачальник несе відповідальність за своєчасне отримання та наявність таких документів.

3. ЦІНА ТА ПОРЯДОК РОЗРАХУНКІВ

- 3.1. Ціна за одиницю Товарів, що поставляється за цим Договором, визначена Сторонами у Специфікації.
- 3.2. Загальна ціна товарів, що поставляється за цим Договором, складає:
- 3.3. Розрахунки за цим Договором здійснюються шляхом
- 3.4. Строк оплати товарів, що поставляється за цим Договором, становить
- 3.5. Дистриб'ютор надає Постачальнику наступні документи, що підтверджують його платоспроможність:
- 3.6. Постачальник надає Дистриб'юторові наступні документи, що підтверджують наявність товарів і відсутність прав на ці товари в інших осіб:
- 3.7. Постачальник та Дистриб'ютор повинні вести переговори будь-яке зростання цін на Товари принаймні за 60 днів до дати набрання чинності такими змінами.
- 3.8. Постачальник та Дистриб'ютор домовляються на щорічній основі про ціни, за якими Дистриб'ютор повинен продавати Товари третім особам.

4. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СТОРІН ЗА ПОРУШЕННЯ ДОГОВОРУ

- 4.1. У випадку порушення зобов'язання, що виникає з цього Договору (надалі іменується "порушення Договору"), Сторона несе відповідальність, визначену цим Договором та (або) чинним в Україні законодавством.
- Порушенням Договору є його невиконання або неналежне виконання, тобто виконання з порушенням умов, визначених змістом цього Договору. Сторона не несе відповідальності за порушення Договору, якщо воно сталося не з її вини (умислу чи необережності). Сторона вважається невинуватою і не несе відповідальності за порушення Договору, якщо вона доведе, що вжила всіх залежних від неї заходів щодо належного виконання цього Договору.
- 4.2. За прострочення передачі товарів, передачу меншої кількості товарів, ніж передбачено цим Договором, Постачальник виплачує Дистриб'юторові за вимогою останнього неустойку в розмірі
- 4.3. За необґрунтовану відмову, ухилення від оплати товарів Дистриб'ютор виплачує Постачальникові за вимогою останнього штраф у розмірі % суми, від оплати якої Дистриб'ютор відмовився або ухилився.
- 4.4. За прострочення в оплаті товарів Дистриб'ютор виплачує Постачальникові за вимогою останнього пеню у розмірі % (не більше подвійної облікової ставки

НБУ, що діяла у період, за який сплачується пеня) від суми простроченого платежу за кожний день прострочення.

4.5. Сторона, що порушила цей Договір, зобов'язана відшкодувати збитки, завдані таким порушенням, незалежно від вжиття іншою Стороною будь-яких заходів щодо запобігання збиткам або зменшення збитків, окрім випадків коли остання своїм винним (умисним або необережним) діянням (дією чи бездіяльністю) сприяла настанню або збільшенню збитків.

4.6. Сплата Стороною визначених цим Договором та (або) чинним в Україні законодавством штрафних санкцій (неустойки, штрафу, пені) не звільняє її від обов'язку відшкодувати за вимогою іншої Сторони збитки, завдані порушенням Договору (реальні збитки та (або) упущену вигоду) у повному обсязі, а відшкодування збитків не звільняє її від обов'язку сплатити за вимогою іншої Сторони штрафні санкції у повному обсязі.

4.7. Сплата Стороною та (або) відшкодування збитків, завданих порушенням Договору, не звільняє її від обов'язку виконати цей Договір в натурі, якщо інше прямо не передбачено чинним в Україні законодавством.

5. ФОРС-МАЖОРНІ ОБСТАВИНИ

5.1. Сторона звільняється від визначеної цим Договором та (або) чинним в Україні законодавством відповідальності за повне чи часткове порушення Договору, якщо вона доведе, що таке порушення сталося внаслідок дії форс-мажорних обставин, визначених у цьому Договорі, за умови, що їх настання було засвідчено у визначеному цим Договором порядку.

Під форс-мажорними обставинами у цьому Договорі розуміються випадок, непереборна сила, а також усі інші обставини, які визначені як підстава для звільнення від відповідальності за порушення Договору. Під непереборною силою у цьому Договорі розуміються будь-які надзвичайні події зовнішнього щодо Сторін характеру, які виникають без вини Сторін, поза їх волею або всупереч волі чи бажанню Сторін, і які не можна за умови вжиття звичайних для цього заходів передбачити та не можна при всій турботливості та обачності відвернути (уникнути), включаючи (але не обмежуючись) стихійні явища природного характеру (землетруси, повені, урагани, руйнування в результаті блискавки тощо), лиха біологічного, техногенного та антропогенного походження (вибухи, пожежі, вихід з ладу машин й обладнання, масові епідемії, епізоотії, епіфітотії тощо), обставини суспільного життя (війна, військові дії, блокади, громадські хвилювання, прояви тероризму, масові страйки та локауті, бойкоти тощо), а також видання заборонних або обмежувачих нормативних актів органів державної влади чи місцевого самоврядування, інші законні або незаконні заборонні чи обмежувачі заходи названих органів, які унеможливають виконання Сторонами цього Договору або тимчасово перешкоджають такому виконанню. Під випадком у цьому Договорі розуміються будь-які обставини, які не вважаються непереборною силою за цим Договором і які безпосередньо не обумовлені діями Сторін та не пов'язані із ними причинним зв'язком, які виникають без вини Сторін, поза їх волею або всупереч волі чи бажанню Сторін, і які не можна за умови вжиття звичайних для цього заходів передбачити та не можна при всій турботливості та

обачності

відвернути

(уникнути).

Не вважаються випадком недодержання своїх обов'язків контрагентом тієї Сторони, що порушила цей Договір, відсутність на ринку товарів, потрібних для виконання цього Договору, відсутність у Сторони, що порушила Договір, необхідних коштів. Окрім випадку та непереборної сили, підставою для звільнення Сторони від визначеної цим Договором та (або) чинним в Україні законодавством відповідальності за повне чи часткове порушення Договору є будь-яка із наступних обставин надзвичайного характеру:, за умови, що вона виникла без умислу Сторони, що порушила цей Договір.

5.2. Настання непереборної сили має бути засвідчено компетентним органом, що визначений чинним в Україні законодавством.

5.3. Настання випадку та обставин, які визначені у пп. 5.1.5 цього Договору, засвідчується Стороною, що на них посилається, шляхом

5.4. Сторона, що має намір послатися на форс-мажорні обставини, зобов'язана невідкладно із урахуванням можливостей технічних засобів миттєвого зв'язку та характеру існуючих перешкод повідомити іншу Сторону про наявність форс-мажорних обставин та їх вплив на виконання цього Договору.

5.5. Якщо форс-мажорні обставини та (або) їх наслідки тимчасово перешкоджають виконанню цього Договору, то виконання цього Договору зупиняється на строк, протягом якого воно є неможливим.

5.6. Якщо у зв'язку із форс-мажорними обставинами та (або) їх наслідками, за які жодна із Сторін не відповідає, виконання цього Договору є остаточно неможливим, то цей Договір вважається припиненим з моменту виникнення неможливості виконання цього Договору, однак Сторони не звільняються від обов'язку, визначеного у п. 5.4 цього Договору.

5.7. Якщо у зв'язку із форс-мажорними обставинами та (або) їх наслідками виконання цього Договору є тимчасово неможливим і така неможливість триває протягом і не виявляє ознак припинення, то цей Договір може бути розірваний в односторонньому порядку будь-якою Стороною шляхом направлення за допомогою поштового зв'язку письмової заяви про це іншій Стороні.

5.8. Наслідки припинення цього Договору, в тому числі його одностороннього розірвання, на підставі пунктів 5.6 та 5.7 цього Договору визначаються у відповідності до чинного в Україні законодавства.

5.9. Своєю домовленістю Сторони можуть відступити від положень пунктів 5.6 та 5.7 цього Договору та визначити у додатковій угоді до цього Договору свої наступні дії щодо зміни умов цього Договору.

6. ВИРІШЕННЯ СПОРІВ

6.1. Усі спори, що виникають з цього Договору або пов'язані із ним, вирішуються шляхом переговорів між Сторонами.

6.2. Якщо відповідний спір неможливо вирішити шляхом переговорів, він вирішується в судовому порядку за встановленою підвідомчістю та підсудністю такого спору відповідно до чинного в Україні законодавства.

7. ДІЯ ДОГОВОРУ

7.1. Цей Договір вважається укладеним і набирає чинності з моменту його підписання Сторонами та його скріплення печатками Сторін.

7.2. Строк цього Договору починає свій перебіг у момент, визначений у п. 7.1 цього Договору та закінчується

7.3. Закінчення строку цього Договору не звільняє Сторони від виконання обов'язків, взятих на себе за даним договором та від відповідальності за його порушення, яке мало місце під час дії цього Договору.

7.4. Якщо інше прямо не передбачено цим Договором або чинним в Україні законодавством, зміни у цей Договір можуть бути внесені тільки за домовленістю Сторін, яка оформлюється додатковою угодою до цього Договору.

7.5. Зміни у цей Договір набирають чинності з моменту належного оформлення Сторонами відповідної додаткової угоди до цього Договору, якщо інше не встановлено у самій додатковій угоді, цьому Договорі або у чинному в Україні законодавстві.

7.6. Якщо інше прямо не передбачено цим Договором або чинним в Україні законодавством, цей Договір може бути розірваний тільки за домовленістю Сторін, яка оформлюється додатковою угодою до цього Договору.

8. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

8.1. Усі правовідносини, що виникають з цього Договору або пов'язані із ним, у тому числі пов'язані із дійсністю, укладенням, виконанням, зміною та припиненням цього Договору, тлумаченням його умов, визначенням наслідків недійсності або порушення Договору, регламентуються цим Договором та відповідними нормами чинного в Україні законодавства, а також застосовними до таких правовідносин звичаями ділового обороту на підставі принципів добросовісності, розумності та справедливості.

8.2. На момент укладення цього Договору Постачальник та Дистриб'ютор є платниками податку на прибуток підприємств на загальних умовах.

8.3. Після підписання цього Договору всі попередні переговори за ним, листування, попередні договори, протоколи про наміри та будь-які інші усні або письмові домовленості Сторін з питань, що так чи інакше стосуються цього Договору, втрачають юридичну силу, але можуть братися до уваги при тлумаченні умов цього Договору.

8.4. Сторони несуть повну відповідальність за правильність вказаних ними у цьому Договорі реквізитів та зобов'язуються своєчасно у письмовій формі повідомляти іншу Сторону про їх зміну, а у разі неповідомлення несуть ризик настання пов'язаних із ним несприятливих наслідків.

8.5. Передача прав та обов'язків за цим Договором однією із Сторін до третіх осіб допускається виключно за умови письмового погодження цього із іншою Стороною.

8.6. Додаткові угоди та додатки до цього Договору є його невід'ємною частиною і мають юридичну силу у разі, якщо вони викладені у письмовій формі, підписані Сторонами та скріплені їх печатками.

8.7. Всі виправлення за текстом цього Договору мають силу та можуть братися до уваги виключно за умови, що вони у кожному окремому випадку датовані, засвідчені підписами Сторін та скріплені їх печатками.

8.8. Цей Договір складений при повному розумінні Сторонами його умов та термінології українською мовою у двох автентичних примірниках, які мають однакову юридичну силу, – по одному для кожної із Сторін.

Місцезнаходження і реквізити сторін

Характеристика Дистриб'юторської угоди

Дистриб'юторська угода, також відома як договір про дистрибуцію, являє собою договір між торговими партнерами, яка передбачає відповідальність обох сторін. Угоди, як правило, укладаються між виробником або постачальником і дистриб'ютором.

Основні елементи дистриб'юторської угоди включають в себе терміни й умови постачання, а також положення про винятковість. Ексклюзивна угода, наприклад, передбачає, що вказаний дистриб'ютор буде тільки один з правом продажу товару в конкретній географічній області.

Нижче наводиться перелік рекомендованих умов, які мають враховуватися при розробці дистриб'юторського договору:

Умови продажу.

Термін, на який укладено договір.

Порядок здійснення маркетингу.

Торгова марка та ліцензування.

Ексклюзивність або винятковість.

Географічна територія, яка охоплюється угодою.

Продуктивність.

Звітність.

Обставини, за яких договір може бути розірваний.